

МЕТА

ЧАСОПІС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• КВІТЕНЬ • 2011 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 4/73 •

ПЕРЕЖИВАЄМО ВЕСНУ НАШОЇ ЦЕРКВИ

Промова Блаженнішого Святослава (Шевчука),
з нагоди введення на ПАТРІАРШИЙ престол

**Ваші Блаженства, емініції, ексцеленції,
Високопреосвященні та Преосвященні Владики,
члени Синоду Єпископів УГКЦ,
улюблені браття у священстві, преподобні монахи й мо-
нахині, високодостойні представники української влади та
дипломатичного корпусу, дорогі у Христі брати і сестри!
Слава Ісусу Христу!
«Хресту Твоєму поклоняємось, Владико,
і святєє воскресіння Твоє славимо!»**

Цими словами величає сьогодні Христова Церква чесний і живо-
творящий Хрест Господній. Саме сьогодні, коли переходимо по-
ловину великопісного шляху, це живоносне древо дарується нам
для того, щоб ним ми скріпилися, у ньому знайшли джерело сили й
відаєги прямувати далі до Воскресіння Христового, щоби поста-
вили це хресне знамення у центрі свого життя.

Святий апостол Павло у своєму Посланні до филип'ян залишив
нам унікальний ранньохристиянський гімн, який молода, щойно зро-
джена Святим Духом Церква, мабуть, урочисто співала у Літургії.
Апостол народів звертається до нас ось так: «Плакайте ті самі
думки в собі, що були й у Христі Ісусі. Він, існуючи в Божій природі,
не вважав за здобич свою рівність із Богом, а применив Себе са-
мого, прийнявши вигляд слуги, ставши подібним до людини; подо-
бою явившись як людина, Він понизив Себе, ставши слухняним аж
до смерті, смерті ж – хресної. Тому і Бог вивищив Його, та дав
Йому ім'я, що понад усяке ім'я, щоб перед іменем Ісуса всяке колі-
но приклонилося на небі, на землі і під землею, і щоб усякий язик ви-
знав, що Ісус Христос є Господь на славу Бога Отця» (Фил. 2, 6-12).

У цих словах слово про Хрест має центральне значення. Тут, з
одного боку, бачимо ікону земного шляху Ісуса Христа, який, став-
ши людиною, щодня прямував до смерті хресної. Хрест є момен-
том Його найбільшого приниження, крайнього упокорення і боже-
ственного нисходження. Проте у другій частині цього гімну зо-

бражено Христа, якого прославляє сам Отець. Саме з моменту
хресної смерті починається восходження, прославлення, trium-
фальне виявлення Його божественної слави, що і є славою Отця.

Кожен християнин, котрий як учень Христа слідує за своїм Гос-
подом, повинен відкрити і у власному житті дієвість Його пасхаль-
ного таїнства. У небесну славу воскресіння можна ввійти лише
через єдині двері – Його чесний і животворящий Хрест. Нашим по-
плеканням є йти за Спасителем до кінця, можливо – аж до смерті
хресної. Таїнственність Його животворящого Хреста полягає в
тому, що ця найнижча ступінь упокорення, знеславлення й безчес-
тя є тим місцем, з якого Небесний Отець починає нас возвишати,
підносити, прославляти своєю божественною славою, перед якою
приклонить коліно все, що на небі, на землі і під землею.

«Хресту Твоєму поклоняємось, Владико, і святєє воскресіння
Твоє славимо!»

Як по-особливого звучать для нас сьогодні ці слова! Для нас –
Церкви-мучениці, що, як вірна спадкоємниця віри апостолів, співає
їх у цьому Патріаршому соборі Воскресіння Господнього! Чи ж це
не є промовистим знаком Божим для всіх нас, що в цей день, коли
поклоняємось чесному і животворящому Хресту Господньому, чи-
нимо це у соборі Воскресіння?

Наша Церква у ХХ столітті пішла за своїм Спасителем до
кінця – аж до тотальної заглади на своїй рідній землі й, здавалося
б, смерті. Однак ця смерть сотень тисяч наших мирян, свяще-
ників, монахів і монахинь на чолі з нашим єпископатом була смер-
тю хресною, а тому – і животворящою! Наші батьки, діди і пра-
діди тим самим об'явили нам, своїм нащадкам, а через нас – віль-
ній Україні, силу і непереможність чесного і животворящого Хрес-
та Господнього. У своєму знеславленні, приниженні і нисходженні
наша Церква стала саме на цьому місці – місці воскресіння, коли
Небесний Отець прославляє її – воскреслу – своєю нетлінною сла-
вою, що перед нею зігнеться всяке коліно, і всякий язик через силу
свідчення цієї Церкви у Святому Дусі визнає, що Ісус Христос є
Господь на славу Бога Отця.

«Хресту Твоєму поклоняємось, Владико, і святєє воскресіння
Твоє славимо!»

Для мене, молодого Отця і Глави Української Греко-Католицької
Церкви, ці слова є підсумком її минулого, сенсом сучасного і доро-
говказом на майбутнє.

Сьогодні ми, спадкоємці Володимирового хрищення, відчуваємо
єдність і тяглість з нашою історією та традицією, переймаємо
дорогоцінний спадок наших великих попередників – Слуги Божого
Митрополита Андрея (Шептицького), Патріархів Йосифа, Мירו-
слава Івана та Любомира. Сьогодні ці мужі теплою рукою Любомира
благодіють нас та роблять цей скарб живим, промовистим і
просвітлювальним для сучасного українця. Святість об'єднаного
Божого люду є і буде стратегією розвитку нашої Церкви. Вона
живе і діє як єдине тіло у всьому світі як Церква вселенського масш-
табу; вона є і буде душею українського народу, щоб його освячува-
ти, відкрити його серце до свого брата й сусіда, щоби зберегти
наш люд як люд Божий і вести його до спасіння та життя вічного.

Сьогодні ми переживаємо весну нашої Церкви, яка у своєму во-
скресінні починає молодіти Святим Духом і усміхатися до світу
світлом Христового Євангелія. Це про неї – древно і вічно сучас-
ну – співає псаломспівець, кажучи: «Він насичує твій похилий вік бла-
гом, й оновляється, як орел, твоя юність» (Пс. 102,5). Сьогодні,
зокрема, у цей торжественний день, усвідомлюємо, що ми є онов-
леною й омолодженою Церквою. Тому особливо хочу звернутися
до нашого, здебільшого ще молодого, духовенства, монашества
та до всієї української молоді! Сьогодні Христос покликає до від-
повідальності за Його Церкву нас, молодих! Переймімося нею, по-
ставмо чесний і животворящий Хрест нашого Спасителя в цен-
трі нашого життя – і Він осолодить його, як жезл Мойсея осоло-
див гіркі води Мерри в пустелі! Приймемо та відаєжно здійснюймо
наше християнське покликання в сучасному світі, і разом зможе-
мо оновити обличчя нашого народу і його держави.

«Покланяємся страстям Твоїм, Христе! Появи і нам преславне
Твоє воскресіння!»

Амінь.

Сьогодні
у часописі
«Мета»:

2–3 стор.

Блаженніший Святослав
зійшов на престол Глави
УГКЦ

«Дякую Венедикту XVI за
батьківську підтримку» –
Блаженніший Святослав

Відійшов у вічність
владика Юліан (Г'бур)

4–5 стор.

Венедикт XVI і ведмідь.
Що спільного?

В японських об'явленнях
Діви Марії йшлося
про катастрофи

Авантюра з хрестом
у Саксонії

6–7 стор.

«Яка є наша стратегія?» –
перша прес-конференція
Патріарха УГКЦ
Святослава (Шевчука)

8–9 стор.

Клуб знайомств. Щоб
серця єдналися в любові

Східні християни – сучасні
мученики

10–12 стор.

Гороскоп – розвага
чи небезпека

Євросуд скасував рішення
про заборону хрестів
у школах Італії

У Петербурзі викрито
шахраїв-лжесвящеників

ВЛАДИКА ВЕНЕДИКТ ВІДВІДАВ ПАРАФІЮ СВЯТОГО АПОСТОЛА АНДРІЯ

13 березня Преосвященніший владика Венедикт відвідав парафію Святого Апостола Андрія (м. Львів, вул. Варшавська, 38).

Візит Архієрея в часі Великого посту, став доброю нагодою для громади, збагатитися добрим словом пастиря та укріпитися на дорозі осягнення духовних благодатей.

Владика очолив Архієрейську Божественну Літургію, якому співслужили настоятель храму о. Григорій Собечко, о. Андрій Кендзьор, о. Степан Проців та о. Андрій Кашук.

«Дивлячись на історію боговибраного народу, бачимо, як вони довго очікували на Месію, того хто прийде і визволить від неволі», – зауважив владика під час проповіді. Продовжуючи думку, владика розповів, що дух месіанського очікування проникає в усі сфери людського буття, про це говорили на молитвах в домівках, це було в ментальності тогочасних людей, адже має прийти Месія, Спаситель, Той, хто має визволити народ.

В рамках відвідин владика оглянув дочірній храм парафії, святого Івана Хрестителя, зустрівся із громадою, особливі слова вдячності скерував до парафіяльного братства святого апостола Андрія Первозванного, адже кожен християнин є Церквою і в певний спосіб долучається до її розбудови.

о. Павло ДРОЗДЯК,
прес-секретар Львівської Архиепархії

ВІДБУЛАСЯ ЧЕРГОВА ЗУСТРІЧ КАТЕХИТІВ

19 березня в Українському Католицькому Університеті (філософсько-богословський корпус, вул. Хуторівка 35а), відбулася чергова зустріч катехитів. Тема зустрічі «Формування катехитичного служіння». У зустрічі взяло участь 43 катехитів. Своєю досвідом та напрацюванням з катехитами ділилася с. Христофора Буштин, СНДМ.

Під час зустрічі обговорювали такі питання, як: для чого потрібне катехитичне формування; чим є надлені катехити; ким є катехити; наслідки християнського виховання; відношення чесноти та благодаті; Методи та результат.

Під час зустрічі проводилося молитовне читання Святого Письма, в тому часі, кожен мав змогу на кілька хвилин відсторонитися від метушливого світу та прислухатися до того що Бог хоче сказати в тій хвилині, серед тої спільноти і що він хоче сказати через мене іншим. На цьому зібранні, катехити не лише збагачувалися теоретично, а також мали можливість попрактикувати деякі методи, завдяки яким можна легко, творчо провести катехизацію, як правильно використовувати методи щоб отримати результат.

с. Меланія СИДОРИК, СНДМ,
Директор Катехитичного центру
Львівської архієпархії

ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ ВЛАДИКА ЮЛІАН (ГБУР)

24 березня, о 5:15 за Київським часом, після тривалої хвороби відійшов у вічність владика Юліан (Гбур).

БІОГРАФІЯ

Народився 4 грудня 1942 р. у с. Брижава біля Перемішля, у 1947 р. під час операції „Вісла” переселений з батьками на північ Польщі. Середню освіту здобув у Місійній семінарії в Нисі. Філософію і богослов'я студіював у Вищій духовній семінарії монашого чину. Рукоположений на священника 21 червня 1970 р. Душпастиривав для греко-католиків у Кракові, Гурово-Ілавецькому та Острому Барді (Польща).

У 1982-1991 рр. виконував обов'язки декана Ольштинського деканату. Декретом Прима-са Польщі Стефана кардинала Вишинського від 11 червня 1983 р. призначений візитатором для греко-католиків у Польщі та консультантом Прима-са у справах управління Українською Греко-Католицькою Церквою. З 26 квітня 1991 р. – протосинкел Перемішльської єпархії. 30 березня 1994 р. призначений єпископом-помічником – протосинкелом Львівської архієпархії. Хіротонія відбулася 7 липня 1994 р. у Львові. У 1996-2001 рр. – Секретар Синоду єпископів УГКЦ. Від 18 листопада 2000 р. – єпархіяльний єпископ Стрийської єпархії. Голова Митрополічної комісії УГКЦ у справах соціальної комунікації.

Під час Синоду у 2001 році склав обов'язки Секретаря Синоду єпископів УГКЦ.

20 січня 2010 року, згідно з кан. 233 § 1 ККЦ, повідомлено, що Папа Бенедикт XVI у зв'язку зі станом здоров'я відкликав владика Юліана від виконання уряду єпарха Стрийської єпархії, зберігаючи за ним тільки титул Єпарха Стрийської єпархії.

Блаженніший Святослав зійшов на престол Глави УГКЦ

У Хрестопоклонну неділю, 27 березня, обраний *Виборчим Синодом Єпископів УГКЦ і потверджений Вселенським Архієреєм новий Глава УГКЦ, Верховний Архієпископ Києво-Галицький Блаженніший Святослав зійшов на престол.*

Чин інтронізації новообраного Глави УГКЦ розпочався Хресною ходою. Процесія, очолювана хрестом і хоругвами, пройшла від церкви Благовіщення Пресвятої Богородиці до головного храму греко-католиків – Патріаршого собору Воскресіння Христового, розташованого на лівому березі Дніпра у першопрестольному Києві.

Розпочали урочисту процесію понад 350 священників, які прибули на інтронізацію нового Глави Церкви з усіх єпархій та екзархатів УГКЦ, за ними до Патріаршого собору рушили ієрархи Церкви, митрополити і єпископи. Для участі у церемонії інтронізації прибули біля 60 ієрархів УГКЦ та інших Східних Католицьких Церков, представники Апостольського Престолу, Європейської Єпископської Конференції, ієрархи Римо-Католицької Церкви в Україні та православних Церков Київської традиції, члени Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій.

Чин інтронізації Глави УГКЦ у Патріаршому соборі Воскресіння Христового розпочався із проголошення Секретарем Синоду Єпископів УГКЦ Владикою Богданом (Дзюрахом) рішення Синоду Єпископів УГКЦ про обрання Владика Святослава (Шев-

чука) на пост Глави УГКЦ. Відтак новообраний Глава Церкви зійшов на архієрейський амвон, де під виголошення «Аксіос!» отримав Архієрейські відзнаки. Предстоятельський омофор новому Першоієрархові Церкви вручив Митрополит Перемишльсько-Варшавський Іван (Мартиняк), панатію та енкольпійон – Митрополит Філадельфійський Степан (Сорока), а Митрополит Вінніпезький Лаврентій (Гуцуляк) – митру. Патріарший жезл, символ прийняття нової влади і нових повноважень – обраний і потверджений Першоієрарх Церкви отримав з рук Архієпископа Львівського Ігоря (Возьняка), який до звершення інтронізації виконував обов'язки Адміністратора УГКЦ.

Своє Предстоятельське служіння Владика Святослав розпочав Молит-

вою входження на первосвятительський престол, після чого зведений хор Київської архієпархії виконав запроваджену в часи Патріарха Йосифа (Сліпого) Молитву за Патріарха.

Обряд посадження Глави Церкви на горне сідалище, центральний літургійний момент інтронізації за візантійською традицією, здійснили Митрополит Перемишльсько-Варшавський Іван (Мартиняк), Митрополит Філадельфійський Степан (Сорока), Митрополит Вінніпезький Лаврентій (Гуцуляк), Апостольський екзарх для українців Франції, країн Бенілюксу та Швейцарії Владика Михайло (Гринчишин), Єпарх Самбірсько-Дрогобицький Владика Юліан (Воронівський) та Єпископ-емерит Стенфордської єпархії Владика Василь (Лостен).

Після того як найповажніші ієрархи Церкви тричі посадили Блаженнішого Святослава на первосвятительський престол, новопоставлений Отець і Глава УГКЦ, Верховний Архієпископ Києво-Галицький, Митрополит Київський та Єпископ Кам'янець-Подільський виголосив свою першу інтронізаційну промову.

По завершенні урочистої Літургії Василія Великого високоповажні гості виголосили вітальні промови до новопоставленого Глави Церкви та вірних УГКЦ. Відтак Блаженніший Святослав склав навізаєм слова подяки.

Департамент інформації УГКЦ

«Ми є глобальною Церквою» – погляд новообраного Патріарха

Новообраний глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав Шевчук, який народився у Стрию на Львівщині, є одним із наймолодших єпископів у світі. Незважаючи на це, єпископський синод обрав його Главою, як він сам каже, «глобальної Церкви», адже УГКЦ налічує понад 4 мільйони віруючих по всьому світі, вона є найбільшою католицькою Церквою візантійського обряду.

У суботу, за день до інтронізації, в дорозі зі Львова до Києва Блаженніший Святослав дав ексклюзивне інтерв'ю Радіо «Свобода».

– На сьогоднішній день закінчився певний етап відродження Української Греко-Католицької Церкви. Ця Церква сьогодні є повноправною і в Україні вона знову є справжньою Церквою. В чому Ви бачите її основну мету, в чому полягає її зміст?

– Я думаю, що найперша мета Церкви – це донести благовіст Євангелія до кожної людини, до якої нас Господь Бог послав, в такій спосіб, щоб та людина могла це Євангеліє зрозуміти, його сприйняти і ним жити. З останніх своїх дослідів я просто бачу, що перед нашою Церквою сьогодні стоїть великий виклик інкультурації цій благовісті євангельській. Не лише, скажімо, в тих культурах, в яких сьогодні наша Церква живе поза межами України, але так само і в нашій Україні. Тому що ми бачимо, як надзвичайно швидко відбуваються різні культурні зміни. Люди по-іншому починають мислити. Змінюється спосіб життя. І це є нормально, і це є природно, тому що і народ, і держава, і світ розвиваються. Але ми мусимо весь час шукати той найкращий спосіб, найкращі слова, найкращий вид нашого служіння для того, щоб цей благовіст євангельський, це слово життя вічного ми сьогодні змогли донести до кожного українця.

– Зараз у християнському світі відбуваються певні переломні процеси, а в Католицькій Церкві зокрема. Як ці процеси проєктуються, на Вашу думку, на УГКЦ?

– Я думаю, що наша Церква є частиною Церкви Вселенської, і всі ті процеси, які діються у світі, очевидно, що вони теж торкають і нас. Різні процеси, які діються в Церкві Католицькій, очевидно, вони теж є до певної міри віддзеркаленням тих різних культурних змін, які відбуваються в світі. Але, думаю, що, скажімо, ця єдність – це те причастя, в якому ми сьогодні перебуваємо з нашими братами і сестрами латинського обряду, Вселенським Архієреєм, з іншими Східними Церквами, а так само шукаючи це причастя з Церквами православними. Я думаю, що цей пошук допоможе нам всі ті процеси перевести в конструктивне русло.

– Багато хто вважає, що зараз в Європі триває певна антихристиянська кампанія. Ця кампанія зокрема, стала помітною навколо підписання Лісабонської угоди, в якій лідери країн-членів Європейського

Союзу відмовилися внести в текст угоди папську тезу про те, що Європа збудована на християнських цінностях і по своїй суті є християнською цивілізацією. Як бачить свою місію УГКЦ в такій ситуації?

– Я думаю, що, найперше, ми солідаризуємося з усією Церквою і з іншими християнськими Церквами, які відстоюють християнські цінності у Європі. З іншого боку, я думаю, що, перш за все, ми мусимо бути собою і підтримувати це гасло, тим більше – щодо нової евангелізації. Зокрема, це торкається країн старого християнства.

Тут, у нас, в Україні, ми маємо особливі виклики пострадянського суспільства, яке пережило свої рани. І тому я думаю, що нам спільно, з усіма тими, хто називає себе християнами, і необхідно вносити в сучасну навіть європейську культуру християнські цінності. Тому що, я думаю, ми не мусимо боротися проти одної чи іншої угоди або того чи іншого документа: ми мусимо боротися за сильне і здорове християнство у сучасній Європі загалом. І тоді, я думаю, що навіть на рівні політичному, міжнародному чи навіть щодо цього документа, про який Ви згадуєте, це буде формальне визнання всієї християнської дійсності, яка існує.

– Що таке сильне і здорове християнство, на вашу думку, в нашому сучасному матеріалізованому, самолюбному, меркантильному та ще й матеріалістичному світі?

– Про це можна багато і обширно говорити. Я би це звів до трьох, можливо, найважливіших засад. Найперша засада, це є те, що людина – це істота, яка є сотворена на образ і подобу Божу. І ми ніколи не зможемо до кінця створити необхідні умови для вільного, повноцінного і всестороннього розвитку людини, якщо ми будемо заперечувати цю її надприродну сутність і покликання. Те, що сьогодні, можливо, діється у Європі, вже давно відбувалося в різних країнах світу, зокрема, у Берліні, коли над людиною ставився певний експеримент у світлі матеріалістичного світогляду. І тому найперша річ – це є людина. Людина у її надприродному вимірі. Людина, яка є сотворена на образ і подобу Божу.

Друга річ, думаю, надзвичайно важлива, – це те, що людина – це є істота, яка покликана до сопричастя. Вона не може жити ізольованим індивідуумом, який дуже часто, можливо, і закривається в такому індивідуалістичному суспільстві і дбає про своє таке вузьке приватне чи то виключно матеріальне благо. Але людина – це є істота, яка покликана до сопричастя. Причастя з Богом, а так само сопричастя з ближнім. І це є та друга риса, на якій, я думаю, базується і повинне базуватися це здорове християнство. Це є спільнота церковна.

І третя річ, я думаю, що вона дуже важлива – це те, що християнин сьогодні є покликаний до особливого свідчення. Дуже часто в сучасній культурі хочеться якось так знівелювати духовне, релігійне життя до суто приватної справи,

яка не повинна взагалі бути присутня у суспільному житті. І таким чином, скажімо, навіть про якісь релігійні переконання часто не хочеться говорити або ж вони маргіналізуються. А ми – християни – повинні сьогодні свідчити і не боятися виявляти ту Христову віру, яка є фундаментом нашого життя. Свідчити її перед іншими. Блаженніший Любомир дуже часто говорив про месійне покликання Церкви. І це вислів такий дуже, я б сказав, лаконічний із такої фрази: «Ділитися вірою». Тому я думаю, що якщо християни сьогодні будуть глибоко жити цією вірою і будуть нею ділитися, тоді це християнство, про яке ми говоримо, – воно буде здорове, воно буде динамічне і йому не будуть страшні жодні секуляризаційні процеси.

– Нещодавно в Україні відбулася унікальна і до сих пір нечувана подія: на Різдво – вперше в новітній українській історії – Президент країни проігнорував існування інших Церков, окрім Української православної Церкви (Московського патріархату), а у президентському різдвяному зверненні мова йшла лише про православних. Як у контексті такого ставлення Ви плануєте вибудовувати взаємини з державою?

– Я думаю, що найперше, що я особисто намагатимуся зробити – це шукати контакту для того, щоб можна було спілкуватися. Бо часами, коли бракує спілкування, то, очевидно, дуже легко можна випасти з поля зору тої чи іншої політичної особи. А ми мусимо з нашого боку бути завжди готові і відкриті до такого спілкування. А я особисто, як новий представник цієї Церкви, буду створювати нагоди, щоб таке спілкування було. І тоді, я думаю, що дуже багато можливо певних непорозумінь, які саме виникають, як правило, до тих чи інших навіть таких державних актів, вони потрошки-потрошки можуть бути оздоровлені.

– Продовжуючи тему розбудови взаємин, як Ви збираєтесь розбудовувати їх із Українською православною Церквою Київського патріархату – Церквою, яка зараз зазнає гоніння?

– Найперше, ми завжди солідаризувалися і будемо солідаризуватися з основними братами православними Київського патріархату. А з іншого – будемо теж намагатися простягати руку до всіх інших православних Церков, які існують в Україні. Історія нашої Церкви була такою, що ми завжди були посередниками між роз'єднаними. І, я думаю, що це покликання такого посередництва ми можемо дуже успішно використовувати також і в тій конфесійній ситуації, яка склалася сьогодні в Україні.

– Довго тривають, а останнім часом навіть посилилися консультації між Римським престолом та Московським патріархатом. Чи вплинуть ці консультації якось на УГКЦ, на її перспективи?

– Я думаю, що такі консультації чи така співпраця – вона є дуже природна. Я думаю, що вона є нормальна. Наша Церква повинна якось правильно позиціонуватися у всіх тих процесах, які діються. І найперше – ми завжди будемо хотіти бути учасниками цих процесів, щоб коли, наприклад, мова йтиме про нас, то щоб ми були не об'єктами, а

суб'єктами такого діалогу.

– Дехто вважає, що УГКЦ залишається регіональною Церквою і що це є її основною проблемою. Які перспективи Ви бачите для розвитку УГКЦ?

– Я думаю, що така думка, нібито ми є Церква регіональна – вона вже абсолютно не відповідає дійсності. Ми є сьогодні Церквою глобальною. Ми існуємо дуже далеко поза межами Галичини, і не лише на Схід та Захід, а також на Північ і Південь. Більше того – сам факт, що сьогоднішня подія так широко висвітлюється в засобах масової інформації в Україні – це говорить також про те, що ми сьогодні є дуже цікавою і промовистою Церквою для всього українського народу, навіть незалежно від конфесійної ідентифікації і незалежно від тої чи іншої особи. І очевидно, що ми будемо зростати і розбудовуватися. І найперше – шукатимемо можливість дати повноцінну і всесторонню пастирську опіку тим нашим вірним, які, можливо, ще сьогодні її не мають. А так само будемо завжди відкриті і дуже відважно голосити слово Євангелія тим, які ще сьогодні не належать до жодної Церкви.

– Ви взяли на себе величезний обов'язок. Ви, напевно, дуже сильно відчуваєте цей обов'язок. Що у вас всередині, в серці, в душі відбувається? Чи свідомі Ви того, що на Вас чекає?

– Я хочу тут, як приклад, навести вислів Блаженного Митрополита Володимира Стернюка. Я пригадую, що коли він святкував своє 90-ліття, тоді хтось із журналістів запитав у нього: «Владико, якби наперед Господь Бог Вам відкрив всі ті терпіння, кризь які Ви мали би пройти заради його імені, чи Ви тоді стали б священиком?» І тоді Владика подумав і сказав: «Ні, мабуть, що я б тоді ніколи не наважився бути священиком».

Але Господь у своїй всемудрості, можливо, не відразу показує нам усього, щоб ми не налякалися. А вже потім Він дає Свою власну силу і поміч, щоби крок за кроком іти тою дорогою, якою Він нас кличе.

Розмовляла Ірина ХАЛУПА, Радіо «Свобода»

«Повертаюся утверджений у вірі...»

«Повертаюся утверджений у вірі... Святий Отець навчає, що лише той, хто спирається на Петрову скелю, не похитнеться, і це додає мені відваги». Такими словами під час спілкування із журналістами у Ватиканському прес-центрі Глава УГКЦ Блаженніший Святослав підсумував зустріч із Римським Архієпископом Бенедиктом XVI, повідомляє радіо «Ватикан».

«Візит до Апостольської Столиці – це нагода виявити повне сопричастя зі Святішим Отцем», – наголосив Предстоятель УГКЦ. У вступному слові до журналістів Блаженніший Святослав зазначив, що цей день для Української Греко-Католицької Церкви є особливим, адже після Виборчого Синоду єпископи прибули до Апостольської Столиці, щоб, передусім, виявити природу УГКЦ, яка є «східною», бо живе своєю традицією, «синодальною», бо нею керує Синод на чолі з Верховним Архієпископом, та «католицькою», що переживає свою самобутність у повній, видимій та дійсній єдності зі Святішим Отцем.

«Я також мав нагоду, щоб особисто подякувати Святішому Отцеві, адже затвердити вибір такого молодого єпископа – це вияв великої довіри», – сказав Блаженніший Святослав, зазначивши, що середній вік священиків УГКЦ становить 35 років.

Верховний Архієпископ розповів, що поділився зі Святішим Отцем перспективами співпраці з православними братами, а їхня присутність на інтронізації у Києві була свідченням доброї волі. Із римо-католиками, зі слів Блаженнішого Святослава, Українська Греко-Католицька Церква покликає свідчити «католицькістю», єдність у різноманітності.

«Пріоритетом Церкви є євангелізація», – сказав Блаженніший Святослав у відповідь на запитання журналістів, чи розмовляв Глава УГКЦ зі Святішим Отцем про Патріархат і чи є це першочерговим для служіння на чолі Церкви. На думку Першоєрарха Церкви, УГКЦ, як східна католицька Церква, присутня в усьому світі і як така – прямує до Патріархату, «але приймати рішення в цьому питанні компетентний лише Святіший Отець. А ми не маємо наміру тиснути на нього. Ми шануємо його свободу, його рішення», – зазначив Блаженніший Святослав.

Відповідаючи на наступне запитання – що зміниться від того, що Церква отримає патріархат, – Верховний Архієпископ сказав: «Нічого. Ми є Верховноархієпископською Церквою, яка має таку саму структуру, як і Патріархальна... Єдина відмінність – це вибір Глави Церкви... Це лише механізм стосунків з Апостольською Столицею», – сказав Глава УГКЦ.

Душпастирські пріоритети Блаженніший Святослав вбачає у новій євангелізації, інкультурації та перекладі літургічних текстів, а також у соціальному служінні Церкви у посткомуністичному суспільстві.

«Можливість одружуватися – це не головна причина зменшення чи збільшення покликань, оскільки покликання – це Божий дар», – наголосив Блаженніший Святослав. Глава УГКЦ поділився досвідом навчання у семінарії, в якій готувалися до священства 400 кандидатів, а також досвідом роботи у Львівській духовній семінарії. Велика кількість молодих священиків, на його думку, пов'язана з припливом ентузіазму, спричиненого відновленням свободи Церкви наприкінці минулого століття.

У відповідь на запитання журналістів, чи Глава УГКЦ запросив Бенедикта XVI в Україну, Блаженніший Святослав зазначив, що тут завжди чекають Святішого Отця з відкритими обіймами, але під час сьогоднішньої зустрічі не йшлося про близький візит.

Розмову із журналістами Блаженніший Святослав вів українською, італійською, іспанською та англійською мовами. Як зазначив у вітальному слові до гостя директор Ватиканського прес-центру о. Федеріко Ломбарді, «новий Верховний Архієпископ знає майже всі мови, які ми можемо знати, отож немає проблем у спілкуванні».

Радіо Ватикан

Департамент інформації УГКЦ

«Дякую Венедикту XVI за батьківську підтримку» – Блаженніший Святослав

Під час прийняття на честь нового Глави УГКЦ, організованого 31 березня Посольством України при Апостольській Столиці, Блаженніший Святослав в ексклюзивному інтерв'ю для Радіо Ватикану розповів про особисту зустріч зі Святішим Отцем, яка відбулась того дня перед полуднем:

«Отож, сьогодні такий особливий день. Я мав нагоду особисто розмовляти із Святішим Отцем. Найперше, я хотів йому широко подякувати за його благословення вибору Синоду наших Владик, а, відтак і за те, що він довірив мені особисто таку важливу місію – бути Главою Української греко-католицької Церкви. І ми теж заторкали з ним кілька таких дуже важливих тем: найперше, це є наша єдність і сопричастя з Апостольським

Престолом, бо фактично сьогодні наші Владики, які зі мною були присутні, маніфестували цю повну і видиму єдність з Наслідником апостола Петра. І я йому сказав, що якщо ми опremoся на Петрову скелю, то тоді ми ніколи не захитаємось. Так само я розповів йому про той жест, який відбувся під час моєї інтронізаційної Літургії в неділю, коли були присутні єпископи з усіх православних Церков, які сьогодні діють в Україні. І, коли під час

співу «Символу віри» я до них наблизився, і промовив: «Христос посеред нас!», кожен з них мені відповів: «І є, і буде!». Цікаво, що Святіший Отець такими молодечими, ясними очима це сприйняв і почув з великою радістю. Бо, очевидно, що дуже важливим завданням і місією нашої Церкви є, якраз працювати над єдністю між християнами, зокрема, спадкоємцями Київської Церкви і Володимирівського хрищення.

Так само я подяку-

вав Святішому Отцеві за те, що я мав можливість особисто сьогодні з ним поспілкуватися у такому форматі і попросив його, щоб і надалі ми могли зустрічатися.

Відтак, для мене є дуже важливою ця його батьківська підтримка, а, відтак, можливо, навіть певні ідеї щодо нашої Церкви, бо, свого часу, Папа Іван Павло II назвав Україну лабораторією єкуменізму, і, якраз, ми би хотіли цю ідею продовжувати і розвивати.

І так само Святіший Отець так дуже уважно і з великою, я би сказав, заохотою, звернувся до мене щодо виклику євангелізаційної місії нашої Церкви в сучасній культурі, щоби ті християнські коріння українського народу в майбутньому не затрапилися».

Пані Тетяна Іжев-

ська, Надзвичайний та Повноважний Посол України при Святому Престолі, висловила сподівання на багатогранну співпрацю з новообраним Верховним Архієпископом Києво-Галицьким:

«Для нас це дуже важливо. Ми Блаженнішого зустрічали в аеропорту, бо це його перший приїзд в новій якості до Апостольської Столиці. І ми хотіли, щоб він максимально відчував цю підтримку і те, що вся українська спільнота, і, зокрема, наша дипломатична установа, ми дуже радіємо. І хотіли його привітати і підкреслити те, що ми його підтримуємо і хочеться мати продовження тих проєктів, які ми започаткували і нових, які ще будуть у майбутньому».

ШАХРАЙ НАЖИВАЮТЬСЯ НА БЕАТИФІКАЦІЇ ІВАНА ПАВЛА II

Італійська поліція заарештувала шахрая, який продавав туристам фальшиві квитки на церемонію беатифікації Івана Павла II. Підозрюваний – гід американського походження, який раніше вже був звинувачений у проведенні турів по Риму без належної ліцензії. Цього разу шахрай пропонував туристам заплатити за фальшиві квитки на беатифікацію «польського Папи» до 177 € (приблизно 250 \$).

Між тим, Ватикан уже неодноразово оголошував, що для присутності на церемонії беатифікації Івана Павла II не вимагатиметься жодних квитків: всі майбутні урочистості будуть загальнодоступні і безкоштовні.

Седмиця.ру

МОЦІ МИКОЛАЯ ЧУДОТВОРЦЯ ВИЯВИЛИСЯ НЕСПРАВЖНИМИ

За повідомленням окремих ЗМІ, адміністрація музею турецької Анталії, де майже століття зберігалися частки мощей нібито св. Миколая Чудотворця, заборонила їх демонстрацію після того, як було встановлено, що вони – несправжні. Про це повідомив 7 березня глава Міжнародної ради миру ім. св. Миколая Муммер Карабулут.

Доведено, що мощі, які були подаровані музеєві якоюсь італійкою і були експонатом музею упродовж 86 років, насправді не належать цьому християнському святому. За словами Карабулута, Рада миру віддавна неодноразово зверталася до міністерства туризму з проханням про вилучення цих «мощей» з числа експонатів музею. Останній такий запит було надіслано 20 грудня 2010 року – і «наші багаторічні зусилля у боротьбі за торжество істини принесли свої плоди», – заявив керівник Ради миру.

Святий Миколай жив на рубежі III-IV століть. Його останки були поховані у побудованій після його смерті церкві у Мирах Лікійських в Малій Азії (зараз – частина турецького міста Демре). В XI столітті мощі святого вивезли італійські купці до міста Барі, де вони зберігаються й досі.

Святий Миколай – один із найшанованіших у християнстві святих (як серед православних, так і серед католиків). Він вважається покровителем моряків, торговців і дітей. Крім того, він став прообразом голландського персонажа Синтаклааса, який, у свою чергу, став прототипом Санта-Клауса.

ЗА ВІДМОВУ РОЗБЕЩУВАТИ СВОЇХ ДІТЕЙ БАТЬКІВ САДЖАЮТЬ ЗА ГРАТИ

В Німеччині жінка засуджена на 43 дні в'язниці за те, що відмовилася з моральних переконань відпущати своїх дітей на уроки «сексуального виховання». Предмет є частиною програми в початковій школі, в якій навчаються її діти.

Наразі справа знаходиться на розгляді в Європейському суді з прав людини. Фахівці організації «Alliance Defense Fund» (ADF), що представляє права цієї сім'ї в суді у Страсбурзі, повідомили, що за останні 5 років у Німеччині 35 батьків потрапили до в'язниці або повинні були сплатити солідні штрафи за відмову від відвідування їхніми дітьми уроків сексуального виховання в державних школах. А голова організації «Професіонали за етику», яка співпрацює з ADF у справі захисту прав батьків, Тереза Гарсія-Ноблехас уточнила, що за подібні «порушення» німецькі закони передбачають тюремне ув'язнення від 4 днів до півтора місяців або штраф у розмірі від 200 до 2 тис. євро. Гарсія-Ноблехас класифікує ці випадки як порушення міжнародного і європейського законодавства, де прописано, що в питаннях моралі першими і головними вихователями є батьки.

За матеріалами сайту Седмиця.ру

«ОГЛАШЕННІ» АНГЛІКАНЦІ

33 групи британських англіканців розпочали офіційну підготовку до прийняття догм віри Католицької Церкви і католицького таїнства Миропомазання. Це відбудеться у Великий Четвер або під час Великодньої вігилії.

Згадані британці, які покинули Англіканську церкву, сформулюють ядро Ординаріату для колишніх англіканців, який було утворено Апостольською Столицею силою апостольської конституції Папи Венедикта XVI «Anglicanorum coetibus». Від успіху цього проекту залежатиме навернення чергових груп англіканців, які вирішили зачекати з конверсією до часу, поки ординаріат не набере конкретної форми.

Тим часом днями католицьке рукоположення у пресвітерство прийняв четвертий із колишніх англіканських єпископів – Едвін Бернс. Оскільки він одружений, то не може бути в Католицькій Церкві єпископом. «Я знаю, що це може бути для тебе складно, – сказав у проповіді єпископ Крістіан Холліс, – але ці священня – це крок уперед, істинне довершення у священстві».

Радіо Ватикан

Папа Венедикт XVI досі «прив'язаний до свого ведмеда» – пише головний редактор «L'Osservatore Romano» Джованні Марія Біан. Йдеться про папський герб.

Головний редактор ватиканської газети порушив цю тему в коментарі, присвяченому недільному візиту Папи до парафії св. Корбініана в передмісті Риму. Біан звертає увагу на те, що там були присутні «три послідовники засновника єпархії в Фрайзінгу: крім

Йозефа Ратцінгера, сьогоднішнього Папи Римського, кардинали Фрідріх Веттер та Райнхард Маркс. Це – винятковий факт».

Потім автор пригадує, що на своєму гербі – спочатку єпископському, а потім папському – Венедикт XVI розмістив ведмеда, який «мусив занести весь багаж (св. Корбініана) до Риму і лише там святий його відпустив». «Цей ведмідь, обтяжений святом, нагадує мені про роздуми над псалмами святого Августина... Він вибрав життя вченого, а Бог призначив його для того, щоб бути «тягловою твариною» – хорошим волом, який у світі тягне віз Творця...» – цитує слова кардинала Ратцінгера редактор «L'Osservatore Romano». «Ратцінгер, наслідуючи Августина, пояснив, що цей тягар – ярмо єпископства – був нав'язаний св. Корбініану та єпископу Гіппону, які віддавали перевагу дослідженню та спогляданню» – пише Біан. І згадує слова кардинала з його автобіографічної книжки, написаної в Римі з нагоди сімдесятої річниці від дня народження: «Але саме таким чином я стою близько Тебе, служу Тобі й Ти тримаєш мене в Своїй руці».

«Відаючи себе єдиному Богові, як це кожного дня робить Папа Венедикт XVI, він досі дуже прив'язаний до свого ведмеда», – завершує головний редактор ватиканської газети.

Довідка

На гербі Папи Римського Венедикта XVI присутній нав'ючений ведмідь – так званий «ведмідь Корбініана». Святий єпископ Корбініан проповідував християнську віру в герцогстві Баварія в VIII столітті і шанується як духовний батько та покровитель цієї архієпархії. Легенда розповідає, що коли він подорожував до Риму, на нього напав ведмідь і вбив його коня. В якості покарання святий змусив ведмеда супроводжувати його весь залишок шляху замість своєї в'ючної тварини. Прийшовши до Риму, Корбініан звільнив ведмеда від цього завдання, і той повернувся до Баварії. Ця історія тлумачиться в тому сенсі, що «християнство приборкало і приручило дикість язичництва і тим заклало фундамент великої цивілізації в герцогстві Баварія». У той же час «ведмідь Корбініана», як в'ючна тварина Бога, символізує тягар служіння.

«Католицький оглядач»

Українці довіряють Церкві більше, ніж владі

Експерти відзначають зниження рівня суспільної довіри громадян України до всіх органів влади та значної кількості соціальних інститутів держави.

Так, повністю або переважно довіряють Церкві 67,1% українців. При цьому повністю довіряють Верховній Раді лише 3,2%, опитаних, а повністю не довіряють – 45,6% респондентів. Переважно довіряють Верховній Раді 15,5% опитаних, а переважно не довіряють – 28,1% опитаних. Не змогли відповісти на запитання 7,7%.

Такі дані були отримані під час соціологічного опитування, проведеного Лабораторією законодавчих ініціатив та компанією TNS в Україні 2-10 люто-

го 2011 року.

Президентові України, згідно з цим же дослідженням, повністю довіряють 9% респондентів і повністю не довіряють 38,2%. При цьому переважно довіряють главі держави 21,8%, а переважно не довіряють 23,3% опитаних. Не змогли відповісти на запитання 7,8% опитаних.

Кабінету міністрів України повністю довіряють 3,8% опитаних, повністю не довіряють – 43,8%. Переважно довіряють Кабміну 19,1%, переважно не довіряють – 25,2%. Не змогли відповісти на запитання 8,1% респондентів.

Говорячи про прозорість та відкритість органів влади, 77,2% опитаних сказали, що такі органи влади, як Верховна Рада, президент, уряд, центральні органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування працюють непрозоро, і тільки 4,1% опитаних вважають, що всі перераховані органи влади працюють досить відкрито і прозоро.

Щодо українських засобів масової інформації, то їм довіряють 46,4%

українців, Збройним силам України – 40,1%, російським ЗМІ – 37,4%, західним ЗМІ – 36,5%, президенту – 31%, місцевим радам – 30,4%, СБУ – 28,3%, місцевим державним адміністраціям – 25,6%, уряду – 22,9%, профспілкам – 21,4%, міліції – 17,4%, прокуратурі – 17% і судам – всього лише 14,3%.

Під час дослідження було опитано 1,2 тис. респондентів у віці від 16 до 75 років у більш ніж 80 населених пунктах усіх типів у всіх регіонах України. Математична похибка вибірки становить 3%.

За матеріалами «Української правди»

В японських об'явленнях Діви Марії йшлося про катастрофи

Епіцентр землетрусу, що викликав смертоносне цунамі 11 березня, був поруч із місцем об'явлення, в яких Діва Марія попереджала про прийдешні всесвітні лиха, які можуть вразити людство. Сотні людей визнано загиблими в місті Сендай, розташованому менш ніж за 90 миль від

місця об'явлення Богоматері Акітської в місті Юдзава.

Місто Акіта, що постраждало від пожежі й цунамі поряд з багатьма іншими частинами північної Японії, є для католиків місцем паломництва. У трьох об'явленнях Діви Марії японській черниці Агнесі Сасагава, які начебто мали місце в Японії в 1973 році, міститься передбачення того, що людство спіткаться ще серйозніші стихійні лиха, ніж землетрус та цунамі, що вже сталися на японських островах. Об'явлення ці свого часу розглядалися кардиналом Йозефом Ратцінгером під час його праці в якості префекта Конгрегації віровчення до обрання на престол св. Петра. У 1988 році він виніс остаточне судження, яке схвалювало рішення місцевого єпископа про те, що ці одкровення та послання можуть вважатися достовірними і ви-

знаватися віруючими.

Послання попереджають про хаос всередині Церкви і стихійні лиха, які можуть вразити світ. «Якщо люди не покаються і не зміняться на краще, Бог-Отець пошле страшне покарання на все людство, – сказала в об'явленні Діва Марія с. Агнесі. – Це покарання буде страшнішим від (біблійного) потопу – таке, якого ніколи раніше ще не бачили... Вогонь буде падати з неба і знищить значну частину людства, хороших людей і поганих, не шкодуючи ані священників, ані віруючих».

Згідно з посланням, «підступність диявола проникне навіть в Церкву настільки, що можна буде бачити, як кардинали протистоять кардиналам, а єпископи виступають проти єпископів... Церкви і вітара будуть зруйновані. Церква наповниться тими, хто йтиме на компроміси, і диявол змусить бага-

тьох священників і багато богосвячених душ покинути служіння Господеві». Тому «кожен день промовляйте молитву на вервиці, – радила Пресвята Марія сестрі Агнесі. – Моліться на вервиці за Папу, єпископів та священників».

Через два роки після останнього одкровення статуя Діви Марії в каплиці, зведеній на місці, де відбулися об'явлення, почала виділяти сльози і краплі крові. Це явище тривало понад шість років.

sibcatholic.ru

Виявлено найдавніші ефіопські рукописи біблійних книг

Англійський дослідник виявив ефіопські рукописи з фрагментами зі Старого Завіту, написані на початку VI століття. Аспірант факультету теології та релігії університету Дарема (Великобританія) Тед Ерхо зробив своє відкриття під час вивчення мікрофільмів рукописів на староефіопській мові (геезе), які зберігаються в Бібліотеці рукописів (Hill Museum & Manuscript Library – HMMML) при університеті св. Івана Богослова у Міннесоті (США).

HMMML володіє найбільшою у світі колекцією мікрофільмів та оцифрованих ефіопських манускриптів. Вивчаючи раніше не каталогізовані рукописи, в процесі роботи Ерхо виявив стародавні ефіопські манускрип-

ти. Наприклад, у рукописі EMMML 6977, який був створений ще до приходу до влади Соломонової династії (у 1270 році), містяться фрагменти Старого Завіту на ефіопській мові: книги Йова і пророка Даниїла, а також дві проповіді. У іншому рукописі (EMML 9001) повністю міститься т. зв. Книга Ювілеїв (вона ж – «Мале Буття»; не входить ні до юдейського, ні до католицького, ні до православного канонів і вважається апокрифом, але монофізитською Ефіопською Церквою вважається канонічною). Цей екземпляр Книги Ювілеїв сьогодні можна вважати найдавнішим.

Вивчивши оформлення та рукописний шрифт, Ерхо датував рукописи VI-им століттям. «Зроблене мною відкриття важливе не лише для релігієзнавства, але і в рамках дослідження ефіопської культури в цілому. Ці древні манускрипти – справжній скарб для Ефіопії, яка втратила за останнє тисячоліття так багато древніх писемних пам'яток. Багато рукописів було вкрадено або знищено. Із врахуванням цього можна без перебільшення сказати, що згадані манускрипти збереглися швидше всупереч, аніж завдяки випадку. В той же час Ефіопія – одна з тих країн, які з повагою ставляться до своєї писемної спадщини, і навіть сьогодні чимало релігійних текстів переписуються тут від руки. Тому стародавні ефіопські манускрипти є також нагадуванням про витоки цієї традиції, яка об'єднує ми-

нуле і сьогодні», – висловив свою точку зору дослідник.

Найдавнішим на сьогодні ефіопським манускриптом вважається Євангеліє з монастиря Абра Гаріна. У 2006 році англійські дослідники розпочали проект з вивчення і консервації цього манускрипту, який зберігається в монастирі Абра Гаріна в Північній Ефіопії вже протягом багатьох століть. Ученим дозволили взяти два фрагменти пергаменту і провести їх аналіз в Оксфорді. У 2010 році історики датували його періодом 350-650 років (до цього моменту вважалося, що Євангеліє було створене лише в XII столітті).

Французький мистецтвознавець Жак Мерсьє вважає, що Євангеліє Гаріма було створене десь у 600 році. Це підтверджують, на його думку, мініатюри, виконані в ранньому візантійському стилі, серед яких є зображення Єрусалимського храму, святого Луки і понад 20 різних видів птахів. Завдяки цим мініатюрам Євангеліє Гаріма отримало звання найдавнішого у світі ілюстрованого християнського рукопису, що дійшов до наших днів.

Цілком можливо, що манускрипт був створений і раніше – наприкінці V-го століття: існує легенда, згідно з якою, Євангеліє привіз до Ефіопії з Константинополя засновник монастиря в 494 році. Це датування також відповідає результатам аналізів англійських учених.

regions.ru

Авантюра з хрестом у Саксонії

Соціал-демократична партія хоче зняти хрест зі стіни земельного парламенту Саксонії у Дрездені. Депутати цієї політичної сили стверджують, що він порушує нейтральність державних установ. Проти них виступають представники християн-демократів.

Дерев'яний хрест, який хочуть зняти соціал-демократи, висить у конференц-залі. Зал є парламентським приміщенням християн-демократів, але з огляду на його великі розміри в ньому проходять також засідання інших парламентських клубів та спеціальних комісій. Минулого року соціал-демократи вже неодноразово зверталися до головної парламенту з проханням прибрати із цього залу дерев'яний хрест. В разі необхідності вони планують вирішувати цю суперечку в Конституційному суді.

Тим часом керівник парламентського клубу ХДП висловив своє здивування вимогами СДП. У відкритому листі до цієї фракції він зазначає, що помітним є «прогресує усунення християнства з громадського простору». Він сподівався, що після падіння комуністичної системи такі антихристиянські жести вже залишилися позаду.

Тим часом представник місцевої римо-католицької дієцезії заявив Ватиканському радію, що найближчим часом католики разом з євангельськими спільнотами займуть спільну позицію, в якій «захищатимуть присутність хреста та християнських символів у громадському просторі».

Радіо Ватикану

ЕКВАДОР: ВЛАДА НАМАГАЄТЬСЯ КЕРУВАТИ ЦЕРКВОЮ

Жодна світська влада не може керувати церковними призначеннями, – заявив голова Конференції єпископату Еквадору у відповідь на обіцянку президента Рафаеля Корреа заветувати призначення нового апостольського вікарія Сан Мігеля де Сукумбіоса. Цією адміністративною церковною одиницею опікуються представники ордену кармелітів босих, яких президент Корреа назвав «ультраконсервативними» та «середньовічними».

Попереднім апостольським вікарієм був єпископ Гонсало Лопес Мараньон. Проблеми розпочалися, коли 77-річний ієрарх пішов на пенсію. Президент Рафаель Корреа вручив єпископові державну нагороду і під час вручення висловив своє негативне ставлення до кармелітів. Пізніше президент заявив, що накладе вето на нове призначення і послався на «Modus vivendi» – договір, підписаний між Еквадором та Ватиканом у 1934 році.

Глава еквадорського єпископату архієпископ Антоніо Аррегуї Ярса заявив, що всі розбіжності необхідно вирішувати дипломатичним шляхом, хоча, на його думку, у цьому випадку для цього немає жодних підстав. «Modus vivendi» вказує на те, що призначення єпископів є прерогативою Святішого Отця».

Radio Watykańskie

США: ГОМОСЕСУАЛІСТИ НАМАГАЮТЬСЯ ЗМІНИТИ ВЧЕННЯ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Гомосексуальні середовища у Сполучених Штатах шукають різні способи, щоби підважити позицію Католицької Церкви стосовно одностатевих зв'язків. Самозване «душпастирство гомосексуалістів» видало брошуру, у якій представляє власне бачення католицького вчення на тему різних сексуальних збочень. При цьому вони посилаються на авторитет Церкви. Авторитет публікації заявляють, що сьогодні ієрархія втратила вміння розпізнавати віру католицької спільноти стосовно гомосексуалізму, і тому вони, як миряни, беруть цей обов'язок на себе.

На появу нового «викладу католицького вчення» відразу відреагував єпископат США. Як зазначив голова Комісії доктринальних справ кардинал Дональд Вюрл, автори документу не мають права «підштовхувати» під авторитет Католицької Церкви, а так зване «позитивне ставлення до гомосексуалізму», яке вони намагаються пропагувати, суперечить католицькому вченню.

Кардинал Вюрл пригадує, що це душпастирство виглядало сумнівним від самого початку свого створення у 1977 році, а у 1999 році ватиканська Конгрегація віровчення закликала його засновників о. Роберта Нугента та с. Жанін Грамік припинити це служіння. З того часу це «душпастирство» не має нічого спільного з Католицькою Церквою, – підкреслює представник американського єпископату.

wiara.pl

Хорвати протестують проти християнофобії у своїй країні

Протести проти проявів християнофобії розпочалися в центрі Загреба. Причиною стали нападки ЗМІ на Католицьку Церкву, які значно почастишали останнім часом.

Безпосереднім поштовхом до цих протестів став судовий процес, який почався у столиці Хорватії над католицьким викладачем катехизму Оленою Мудрович, яку намагаються звинуватити в «гомофобії» (так на політкоректному жаргоні називається прилюдне виявлення негативного ставлення до гомосексуальних практик, у тому числі й релігійно вмотивоване). Судовий позов до загребського суду

подала організація лесбіянок «Kontra» після того, як його було відхилено як необґрунтований судом нижчої інстанції. Попередній судовий процес визнав усі звинувачення лесбіянок проти вчителя вигаданими і помилковими.

У «Kontra» відверто заявляють, що мета позову – засудити не вчителя катехизму, а християнський погляд на гомосексуальні стосунки як такий, відзначає католицький портал «Milites Christi Imperatoris».

«Ми вимагаємо, аби наше суспільство визнало, що християнофобія

існує так само, як антисемітизм, ісламофобія, расизм. Ми також вимагаємо, щоби держава прийняла поправки до закону про дискримінацію, який захищає всіх, окрім лише християн-католиків. Католикофобія та християнофобія стали небезпечними тенденціями у світі, і Хорватія, на жаль, перестала бути винятком в цьому. І все ж держава повинна захистити наше право сповідувати власну релігію і пропагувати наші переконання», – пояснюють організатори акції протесту.

Яка є наша стратегія?

Перша прес-конференція
Патріарха УГКЦ Святослава (Шевчука)

Отець Ігор Яців, прес-секретар.

— Доброго дня, колеги-журналісти. Ми раді Вас вітати, так чисельно зібраних на цій прес-конференції. Вона є першою для нашого Блаженнішого Святослава в статусі Глави Церкви, але не першою в його житті. Він знає і вміє спілкуватися — Ви це побачите. Вона присвячена фактично головній темі. Спробуємо на цій прес-конференції дати відповіді на найбільш важливі, найбільш цікаві для усіх, особливо для вірних нашої Церкви, запитання: «А які тепер будуть зміни? Кого куди Блаженніший Святослав посуне? Куди перенесе і які дасть нові напрямки?» Для того, щоб це все об'єктивно, з перших уст, представити і пояснити, ми тут є перед Вами і з Вашою допомогою, за Вашим посередництвом ми це зможемо донести до широкого загалу. Отже, ми сьогодні говоритимемо про певну стратегію розвитку Української Греко-Католицької Церкви і до слова запрошуємо Блаженнішого Владика Святослава.

Доброго дня Вам всім! Слава Ісусу Христу!

Ці питання, які озвучив о. Ігор, постійно мені задавали Ви або Ваші колеги протягом тих останніх трьох днів. Що нас очікує, куди ми йдемо, куди ми рухаємось? Найперше я хочу Вам сказати, що вважаю себе, можливо, таким духовним сином і послідовником Блаженнішого Любомира. В неділю у своєму слові на закінчення Літургії я сказав, що він, як той добрий батько, вмів мене виховувати, тобто, з одного боку, пригортав мене до свого серця, втаємничував у всі свої плани, мрії, бо я свого часу був його секретарем, а відтак будував патріаршу курію ще тоді, у Львові, — а потім мене відіслав на другий кінець світу, аж

ти. А з іншого боку — ця єдність є теж відкрита до інших Церков Київської традиції.

Зокрема, хочу зауважити, для мене особисто і для всіх нас було великим подарунком, великим знаком Божим той факт, що в неділю на нашу Літургію прийшли представники усіх християнських Церков Київської традиції — Української Православної Церкви, Православної Церкви Київського Патріархату і Автокефальної Православної Церкви. І представництво було на рівні єпископів. Коли під час співання Символу віри я підійшов до кожного з тих Владик з відкритими обіймами і сказав їм: «Христос посеред нас!» — кожен з них відповів мені: «Є і буде!». Отож, для мене таке привітання було великим знаком, що ця наша відкритість дуже гарно відгукується і зустрічається у серцях наших братів. І так само у привітаннях вже після Літургії, які я отримав від кожного з цих присутніх єпископів, був такий заклик і сподівання, що ми разом в Україні будемо будувати нашу державу, будемо промовляти до нашого народу, основи на твердому фундаменті християнської віри — це така співпраця для того, щоб усі традиційні християнські цінності були присутні у сучасній культурі. Отож, мова йде не лише про внутрішню єдність нашої Церкви, а так само про цю єдність, яку ми хочемо випромінювати в напрямку до інших. Тому що є дуже важливо, щоб наш народ, народ України, все ж таки якось відчув себе християнським народом. Бо Божий люд — це є один із синонімів Церкви. Церква — це є Божий люд, який разом під проводом Духа Святого і своїх душпастирів прямує до однієї мети — до Небесної Батьківщини.

Крім того, я би хотів також сказати, що дуже гарне гасло, дуже глибоке, є сконкретизоване у певних, дуже чітких позиціях. На минулому Синоді, який відбувся, якщо я не помилюся, у місяці вересні минулого року, наші владика сформували команду з кількох єпископів (туди, очевидно, потрапили наймолодші, а між ними — і я), для того, щоб ми могли чітко визначити, якою ми хочемо бачити нашу Церкву за десять років. Ми хотіли якось сконкретизувати десятирічний план розвитку діяльності нашої Церкви. І ми це зробили. А пізніше, буквально напередодні нашого Синоду, утворили іншу групу, яка би мала розпрацювати конкретні механізми, як можна це наше побожне бажання і прагнення конкретно втілити в життя.

Яка є наша стратегія? Якою ми хочемо бачити нашу Церкву за тих десять років? Ці наші прагнення і ці наші бажання ми згрупували в трьох пунктах. Перший пункт — це є наша душпастирська (чи євангелізаційна) діяльність. Для чого ми хочемо тут поставити певні акценти? Ну, найперше, це є питання проповіді Божого слова. На церковній мові це якраз і називається «євангелізація», тобто ми хочемо бути собою, бути справді живою Христовою Церквою, яка має на меті донести оцю Добру Новину — Євангельську Благо-

вість — до кожної людини, до якої нас посилає Господь Бог.

Наступна важлива складова — це питання молодіжної політики або опіка нашою молоддю, бо це — наше майбутнє. Зі свого боку, з досвіду своєї праці в Аргентині хочу Вам сказати, що вся наша діаспора сьогодні турбується питанням майбутнього своєї молоді, яка знаходиться під впливом дуже різних асиміляційних процесів. Але мені якось вдавалося збирати дуже багато молодих людей на різних конгресах. І якраз молоді шукає від Церкви відповідь на ті конкретні питання, які сьогодні їх турбують, хоче, щоб ми дали їм певні орієнтири, певні фундаменти їхнього життя. І очевидно, що оскільки Церква має тепер молодого Главу, то цілком природно, що цей молодий Глава кого буде шукати найперше, до кого буде промовляти, до кого буде звертатися? — та до молоді! До своїх однолітків! Для того, щоб я міг поділитися тим всім, чим сам живу.

Наступна складова — це є питання освіти і виховання майбутнього духовенства. Це є щось, що є надзвичайно важливе. Розвиток богословської науки, розвиток і, як би сказав, певний спосіб, як виховувати молодих священнослужителів для того, щоб вони були ефективними душпастирями не тільки для сьогоднішнього дня, але і для майбутнього.

І наступне питання, на якому я особисто дуже настоював, коли ми розробляли цю стратегію — це питання інкультурації. Можливо, саме через те, що я потрапив свого часу у латиноамериканську культуру і запитував себе, що означає бути східним християнином у Південній Америці, адже те, що ми тут вважаємо сходом, для того боку світу є північчю. Тобто ці орієнтири географічно цілком переорієнтуються. Ось коли я побачив надзвичайну цікавість до нашої Церкви! І весь той час — на правду — я проповідував іспанською мовою, перекладаючи на іспанську різні такі традиційні грецькі, старослов'янські духовні поняття або вислови чи фрази. Отож, та культура дуже потребувала того скарбу віри і духовної традиції, які ми маємо в нашій східній візантійській духовності. Ми як Церква, яка є спадкоємицею тої місії «апостолів слов'ян» Кирила і Методія, які були великими перекладачами і Святого Письма, і Літургії, маємо сьогодні надзвичайну місію продовжувати цей переклад далі, щоб ми могли молитися правильно, глибоко — в англійській мові, в іспанській мові, в португальській мові, в українській мові. Тобто це питання інкультурації є дуже важливим.

Так само — і в Україні, бо я думаю, що сучасна українська людина дуже часто не розуміє старих слів, заялужених, які треба по-новому для цієї людини представити. Один хлопчина з провінції Місіонес мені сказав так: «Знаєте, Владико, якщо Церква є музеєм, який дуже гарно зберігає культурні експонати минулого, то туди можна прийти раз на рік — як і в кожен інший музей, але жити в музеї...

ну, це вже вибачте!» Тож ми хочемо, щоб наша Церква була живою і яка може це передати.

Друга група тих стратегічних напрямів — це питання адміністрації. Церква, яка розкидана по цілому світі, потребує єдиного центру. Якраз на час моєї співпраці з Блаженнішим я отримав від нього завдання вибудувати виконавчу вертикаль церковної структури, — це те, що ми називаємо Курією. Тому що якщо ми, владика на Синоді, будемо приймати чудові рішення, але в нас не буде ефективною виконавчої вертикалі, яка допоможе ті рішення втілити в життя, то це лишиться на рівні декларації добрих побожних намірів, але буде далеко від реальної життєвої наших вірних, наших парохій і наших громад у цілому світі. Отож, якраз така Курія сьогодні вже є у Києві. Вона розбудовується і такий центр адміністрації має бути дуже ефективний. Тому ми тепер вивчаємо досвід сучасного менеджменту, в який спосіб бути найбільш ефективними, але водночас найдешевшими. Тобто щоби зробити найбільше праці, але найменшим коштом. Тоді ми дійсно переконаємо всіх, що в плані адміністрації ми є ефективними. Очевидно, що адміністрація має послужити душпастирській місії.

Третя складова, третя позиція — це питання географії, географічної присутності нашої Церкви. Так сталося, що наша Церква рознесена по цілому світі — не лише по регіонах України — нашими вірними, які в силу різних процесів — еміграційних, депортаційних — були виселені по всіх усюдах. І ось сьогодні ми нічого іншого не робимо, як намагаємося йти за нашими вірними, щоб дати їм належну душпастирську опіку. В певних регіонах світу ми вже маємо свої структури, де можемо опікуватися нашими вірними. Але от, наприклад, ми сьогодні знаємо, що наші вірні є не лише в Австралії, але навіть у Південній Африці. Потім собі думаємо: «Господи, а де наші вірні будуть ще за десять років?..» Отож, куди нам потрібно буде йти, куди скеровувати свої ресурси? — людські ресурси, інтелектуальні ресурси, навіть фінансові ресурси... Як готуватися до тих процесів, які ми називаємо одним словом — глобалізація? Тому в доброму сенсі потрібно вміти на ці всі процеси належним чином відповідати.

Ось таким чином, скажімо, ця стратегія, яка була окреслена в таких термінах — це є те, що я намагатимусь, як новий Глава Церкви, продовжувати.

Мене всі питалися: «Владико, Вам не страшно?» Знаєте, з одного боку, по-людськи, скажу так: якось тримаюся... як мурашка перед великою горою. Але з іншого боку хочу сказати, що я маю велику певність, тому що Блаженніший Любомир є зі мною. Знаєте, кажуть, що кожен із нас народжується людиною — правда, але потім все своє життя має ще ставати людиною. Ну, добре, я в цих днях народився, як новий Батько, Патріарх Української Греко-Католицької Церкви, але, мабуть, все своє по-

дальше життя я мушу ставати ним. І дуже мені приємно, це є подарунок від Господа Бога, що це «ставання батьком» для всіх буде під такою, я би сказав, доброю увагою, лагідним супроводом мого батька, мого учителя, мого старця – Блаженнішого Любомира.

Перший національний канал: *Ні для кого не секрет, що УГКЦ прагне до власного патріархату, і я знаю, що Ви, Блаженніший, їдете сьогодні до Риму. Чи буде про це говоритися з Папою і що в цьому процесі буде зроблено?*

– Дуже дякую. Дуже цікаве і влучне питання. Якраз сьогодні я відбуваю разом з моїми владиками, з усіма митрополитами нашої Церкви і з нашими постійним синодом до Риму, оскільки це є нашим обов'язком – скласти візит ввічливості до Святішого Отця, з одного боку, а з іншого боку – підтвердити своє сопричасття з ним, тобто єдність. І очевидно, що ми на Синоді приготували дуже багато пунктів, які потрібно представити Святішому Отцеві. Ми дійсно будемо говорити, що ми є та Церква, яка розвивається. А кожна Східна Церква, яка розвивається, прямує до патріархату, бо патріархат – це є природне завершення розвитку цієї Церкви.

З одного боку, панує думка, що патріархат треба «дати» комусь. Але в основі це є не так – до патріаршої гідності просто треба дозріти. І ми всі думали, що десь цей час – 20 років після визволення нашої Церкви – був періодом дозрівання, і очевидно, що я представлю Святішому Отцеві певні елементи зрілості нашої Церкви.

Для мене особисто бути патріархом означає бути батьком усіх. Якщо, наприклад, мої вірні, які, можливо, сьогодні є трошки розгублені в Аргентині, в різних регіонах Бразилії, в Австралії відчують, що я, котрий є тут, в Україні, можу реально не тільки дати, можу щось їм донести, можу якимось чином надати їм певну опіку, певну послугу, тоді ми будемо мати патріархат. А різні титули, механізми, різні політичні кон'юнктури – це все є другорядне. Але це все є підчищене однієї меті: діти мають право мати батька!

Телеканал ICTV: *Блаженніший, скажіть, будь ласка, якщо буде політика Церкви по відношенню до інших українських Церков, в тому числі – до Московського Патріархату, Київського, Автокефальної Церкви?*

– Наша політика, тобто наш спосіб спілкування з ними буде рухатися в напрямку до конструктивного діалогу і співпраці. Я вам хочу розповісти свої останні думки і враження.

Буквально перед нашим Синодом я був присутній на міжнародній конференції однієї дуже поважної благодійної організації – «Церква в потребі» – в Німеччині. Я був запрошений відслужити урочисту Літургію в нашому обряді. Відразу після Літургії відбувся круглий стіл, на якому були присутні кардинал Кох, який є префектом Папської Ради у справах єдності між християнами, а з іншого боку – митрополит Іларіон Алфеев, який є відповідальним за Відділ зовнішніх церковних стосунків Московського Патріархату. Було дуже

цікаво на тому круглому столі, і там було проголошено про необхідність стратегічного альянсу між Російською Православною Церквою і Церквою Католицькою. І, очевидно, ми чуємо себе частиною такого стратегічного альянсу. Але в якому сенсі? Владика Іларіон пояснив: тут не йде мова про якесь злиття Церков, про підчинення комусь. Це радше така військова термінологія – «стратегічний альянс». В чому він полягає? Що ми сьогодні разом повинні відстоювати традиційні християнські цінності. Я вам процитую владика Алфеева: «Ми не мусимо боротися з ісламом в Європі, але мусимо боротися за силу християнства. Ми не хочемо проти абортів виступати, але боротися за людське життя. Ми не так хочемо воювати проти викривленого ставлення до християнства, але хочемо боротися за традиційні християнські євангельські цінності, які Христова Церква з апостольських часів несе сучасній людині».

Знаєте, я особисто і вся наша Церква дуже комфортно чуємо себе ось в такому «стратегічному альянсі». Більше того, у своєму листі-привітанні до мене Блаженніший Володимир якраз до цього мене і закликає, що ми разом мусимо будувати українське суспільство на отих християнських цінностях, які наші Церкви у своїх традиціях свято зберігають. Дякую.

Канал TVI: *Як будуть розвиватися взаємини УГКЦ із українською владою?*

– Я вам хочу відповісти одною фразою. Хтось із вас хотів мені дати тими днями провокативне питання, і запитали мене так: «Як Ви ставитесь до президента, Блаженніший?» Я відповів у такий спосіб: «Я є громадянином України і маю обов'язок поважати свого президента. Але з іншого боку – сподіваюсь, надіюсь, хочу бути переконаний, що президент буде поважати і мене».

СТБ: *Пане Блаженніший, ви сьогодні приїхали на прес-конференцію на досить скромному, порівняно з іншими священиками вашого рангу в Україні, авто. А чи є у вас якась інша автівка, якийсь «мерседес броньований»? Можете розповісти, чи у вас резиденція, а якщо ні, то яку ви будете будувати резиденцію, на скільки поверхів і чим обладнану?*

– Знаєте, мене останній рік пан-доктор Василик називав «блукаючим єпископом», бо я весь час мусив їздити. Моїм завданням було – як все вмістити в маленьку валіжку. Тому я й купив собі маленький лептоп, щоб можна було з собою возити.

Я завжди намагався вмістити все у найменше. Тому будувати щось велике для себе не маю жодного наміру. Я сьогодні приїхав на авті нашого Блаженнішого Любомира і з його особистим шофером. Зараз мешкаю в гостинній кімнаті Блаженнішого Любомира. Для себе особисто я нічого не потребую.

– Дякуємо вам за приклад. А як ви плануєте співпрацю в галузі освіти, шкільництва, щодо розбудови католицьких шкіл?

– Дуже цікаве питання, дуже важливе. Думаю, що освіта – надзвичайна стратегічна складова розвитку нашої Церкви. Я

вже трошки про це згадав. На жаль, в Україні маємо певні наслідки радянської системи освіти. Я міг це побачити, порівнюючи з системою освіти такої країни як Аргентина. У радянській системі держава мала абсолютну монополію на освіту і виховання, щоби виховати радянську людину з матеріалістичним світоглядом. І маємо залишки цієї освіти. Тому бачимо, як не просто було і є сьогодні розвивати приватну або церковну, як не просто є мати якусь альтернативу до державної системи освіти. Ми маємо кілька католицьких шкіл, але вони не мають якогось чіткого правового статусу. Тому це є досить складне запитання. Держава до кінця не знає або не є готова сприйняти католицьку освіту як таку.

Блаженніший Любомир свого часу бачив, що дуже важливо для того, щоб зберегти християнські цінності, щоб була можливість батькам виховувати своїх дітей – починаючи від садочки і закінчуючи університетом. Бо остаточно лише батьки мають право виховувати своїх дітей згідно з тими засадами і цінностями, які сповідають самі. Політика ж радянської системи освіти полягала в тому, що насамперед держава виховує дітей. Але однією зі складових соціальної доктрини Католицької Церкви є те, що дітей виховують батьки і родина, і ніхто – ні Церква, ні держава – не можуть забрати у батьків право виховувати дітей. Ми ж маємо лише допомогти їм.

Це є великий виклик перед нашим майбутнім, щоб не просто переламувати схеми, які існують. І якщо би державні органи і структури хотіли поцікавитися нашим досвідом чи мати нас за партнерів, то ми є відкриті і поділимося тим досвідом католицького шкільництва, який вже має Католицька Церква від дуже древніх часів.

УНІАН: *Блаженніший, нам це цікаво про Вас, як про людину. Який Ваш робочий день? Коли Ви встаєте, що ви робите, з чого починаєте його? Може, займаєтесь якоюсь спортом? Як у Вас хобі є, що читаєте?*

– Знаєте, останнім часом я не паную над своїм життям. Особливо за тих останніх днів. Думаю, що мені забере деякий проміжок часу для того, щоб це все впорядкувати, всі ці речі.

Найбільш впорядкованим мій робочий день був тоді, коли я був ректором семінарії – тому що я мусив проектувати порядок дня. Семінарія дуже подібна до війська, де все розписано по годинах і по хвиликах. В тому часі я завжди вставав на годину швидше від всіх семінаристів – для того, щоб пробігтися. І в Аргентині – вже як єпископ – я також намагався бігати зранку.

Пізніше є устав молитви. Це такий фундамент, закон і основа здорового духовного життя будь-якої духовної особи. Відтак обов'язковим є період для активної праці – чи то викладацька діяльність, чи адміністративна. Побачимо, як тепер воно в мене буде складатися.

Ще інше – це частина на читання. Часами мені бракувало часу для того, щоб можна було читати так багато, як би мені хотілося. Знаєте, десять років я працював як науковець. А науковець мусить сидіти за джерелами. І ось коли я став єпис-

копом, мені дуже цього почало бракувати. Але я сподіваюся, що знайду собі хоч трошки часу, хоч бодай один день в тиждень, де буду закриватись, але буду відкривати джерела нашої спадщини, зокрема, Святих Отців.

А щодо такого «хобі» – знаєте, я на скрипці граю! Моя мама є вчителем музики, вже 30 років, – вона вчить дітей грати на фортепіано. В нашій хаті є старе австрійське фортепіано, з такими клавішами із слонової кістки. Мама завжди приводила до нас додому своїх учнів готувати їх до академічних концертів, до чогось іншого, і діти завжди грали такі і прості, і складні твори. Ну, а я, очевидно, вже грав на скрипці. І в Аргентині, коли мені було, наприклад, або сумно, або ностальгія за Україною – я тоді витягав скрипку... До речі, минулого року у Львові мені подарували ноти «Елеґії» славного нашого композитора Мирослава Скорика (можливо, знаєте цю мелодію). Я тоді потрошки, потрошки... Собі уявіть – на другому кінці світу, серед джунглів Аргентини, звучала «Елеґія» Скорика в моєму скромному виконанні.

Голос з залу: *А чи можна почути на прес-конференції, як ви граєте?*

– Ну, це вже буде концерт, а не прес-конференція.

Інтернет-видання «Острів»: *Ви багато розповідали про Ваші закордонні парафії. А чи є у Вас концепція розповсюдження впливу Вашої Церкви на південні та східні регіони? Там є певна специфіка. І, виходячи з цього – друге питання: чи готові ви до спротиву того ж самого Московського Патріархату, бо він негативно буде діяти в певному випадку на ваше розповсюдження.*

– Я розумію багато більше, ніж Ви питаєте. Тому відповім вам дещо обширніше. Блаженніший Любомир з нагоди переїзду до Києва, перенесення свого осідку до Києва, говорив: «Ми є тут не для того, щоб бути проти когось, а щоб бути разом з кимось». Так само і наша присутність в будь-якому регіоні України не є проти когось, але є присутність, щоби бути разом з кимось. Найперше – разом з нашими вірними. Бо є багато наших вірних, які силою факту в тих регіонах опинились. Для нікого не секретом, що багато наших людей, які були виселені з західних регіонів, ніколи не змогли повернутись назад, оскільки їм забороняли селитись там. І багато з них опинились у східних, південних регіонах нашої країни. І там тоді стихійно почали творитись парохії. Люди нас просили, шукали духовної опіки. І очевидно, що найперше наше завдання – бути разом з ними.

Я думаю, що наступне завдання – будучи разом з ними, бути також разом з нашими братами православними. Не «проти них», але «разом з ними». Це – велика нагода їх пізнати, пізнати специфіку цього регіону, навіть зрозуміти, в чому полягає їхня трудність нас сприйняти, в чому полягає той острах перед нами. І думаю, що наша присутність разом з ними потрошки той острах може заспокоїти. А з іншого боку, я вам скажу, – мої роки служби в Луганську, наприклад, мені показали, що є дуже багато людей – цілі покоління, які взагалі виростили без будь-якої присут-

ності Церкви. Тому це є нагода дати їм можливість це зробити.

Дам вам приклад. Коли я служив в армії другий рік, тоді вже Україна почала «бурлитися» – 90-ті роки... Я, приїхавши з того славного «отпуску», який має солдат, привіз зі собою «Катехизм Католицької Церкви», який був друкований у Литві. Видання було таке трошки примітивне, але чітке – передрук старого «Катехизму». Другий рік я служив в медслужбі, і зі мною працювали прості люди – медсестри, санітарки, лікарі. І одного разу одна медсестра попросила в мене цю книжечку – побачила її в мене на столі. Вам скажу так – цей «Катехизм» вернувся до мене за вісім місяців у твердій обкладинці. Потім мені сказали, що він обійшов усю медслужбу і всі родини тих працівників, які там працювали. Люди читали його з такою повагою, що повернули мені вже в твердій обкладинці. Більше того – наш начмед (підполковник медичної служби, за національністю – єврей), коли мене звільняв у запас, подарував мені Євангеліє і книжку Ренана «Життя Ісуса Христа». Він закликав мене в кабінет і сказав мені: «Славище, знаєш, я думаю, що не варто писати в Святых Книгах. Но это – наша память о тебе». Начмед, розумієте? Тобто це є приклад отого такого «живого спілкування» – воно в тих регіонах теж є потрібне.

Тому я думаю, що наша присутність повинна бути разом з ними, а не проти них. І тоді багато речей самі собою мають зникнути.

Інтернет-портал «Твоя територія»: *Блаженніший, сьогодні у Києві уже другий день проходить міжнародна конференція «Світові релігії та громадянське суспільство в боротьбі з екстремізмом та ненавистю». Але серед очільників українського християнства на ній виступав лише митрополит Володимир. Однак Олександр Фельдман сказав, що запрошував усіх. Скажіть, будь ласка, чи надходило Вам таке запрошення і чому ніхто з очільників Греко-Католицької Церкви не побував на цій конференції?*

– Вам скажу чесно і щиро – не знаю чому. Тому що я ніколи не думав бути очільником Церкви і, тим більше – відповідати на такі запрошення на такому рівні. Але я вам обіцяю, що якщо в майбутньому буде подібне запрошення, то на такій конференції я обов'язково буду присутній. І щось доброго, якщо зможу, там обов'язково принесу.

А накінець я хотів би вам всім щиро подякувати – подякувати за цікавість, за відкритість, за спілкування, за те, що ви так живо висвітлювали ці всі такі дивні речі і події, які Господь Бог з нами чинив. Особливо хочу подякувати тим молодим людям з каналу «1+1», які відвідували мою родину: надзвичайно культурний хлопець і дівчина – такі скромні і глибокі, що мені просто було дуже приємно з ними спілкуватися – раз, а друге – я не боявся пускати їх до нашої хати.

Дуже вам дякую всім і – до наступної зустрічі!

Друкується з інтернет-видання «Католицький оглядач», 29 березня 2011 року у скороченому варіанті.

БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ

ЧОЛОВІКИ:

29) група «Н»: МИКОЛА. Українець, греко-католик, 18.05.1988 р.н.; ріст – 180 см.; вага – 70 кг.; очі – зелені; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний, чуйний; захоплення, інтереси: – музика, фільми, природа, подорожі; (11) – порядність, відвертість, взаємодовіра; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – слюсар-сантехнік, електрогазоварник; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-450-13-56.

30) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 21.06.1963 р.н.; ріст – 185 см.; вага – 90 кг.; очі – сині; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чесний, розсудливий, уважний; захоплення, інтереси: – здоровий спосіб життя, сауна; (11) – радісна, розсудлива, до 40 років; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – кухар, будівельник; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – народився: – с. Підгайчики; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(098)-457-41-89.

31) група «Б»: МИХАЙЛО. Українець, греко-католик, 19.04.1959 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 82 кг.; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – добра, ввічлива, спокійна; (12) – так; (13) – 15 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – сину 16 років; професія: – інженер; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – Львівська обл.; контактний телефон: +3-(097)-496-27-77.

32) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 14.02.1951 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 90 кг.; очі – зелені; волосся – посивіле; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – відповідальний, добрий, чесний; захоплення, інтереси: – різноманітні, в т.ч. історія, переклад, комп'ютер, музика, авто; (11) – львів'янка до 55-и років, добра, господиня; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – інженер; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-416-92-34.

33) група «Н»: ОЛЕГ. Українець, греко-католик, 29.09.1973 р.н.; ріст – 171 см.; вага – 68 кг.; очі – голубі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – порядність, чесність, акуратність, відповідальність; захоплення, інтереси: – здоровий спосіб життя, заняття спортом, читання; (11) – доброзичлива, чуйна, врівноважена; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – товаровівець; (15) – матер. незалежний, проживаю з мамою комфортно; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-672-46-26.

34) група «Б»: МИРОН. Українець, греко-католик, 25.12.1965 р.н.; ріст – 174 см.; вага – 78 кг.; очі – голубі; волосся – темне з сивиною; (7) – добрий; (8) – не маю; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – хороша дівчина до 35-и років; (12) – так; (13) – 2,5 роки; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; мета знайомства: – дружні стосунки, створення сім'ї; професія: – інженер-будівельник; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – Львівська обл.; контактний телефон: +3-(063)-174-27-50.

35) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 09.11.1971 р.н.; ріст – 172 см.; вага – 68 кг.; очі – зелені; волосся – шатен; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – вірний, простий, доброзичливий; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – добра, чесна, дівчина до 30-и років, ростом до 175 см.; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – спеціально-технічна; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(068)-502-95-09 (телефонувати з 21.00 до 22.00).

36) група «Н»: МИКОЛА. Українець, греко-католик, 20.12.1975 р.н.; ріст – 177 см.; вага – 72 кг.; очі – сірі; волосся – темне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, ширий, працьовитий; захоплення, інтереси: – подорожі, музика, психологія; (11) – добра, чесна, без ш/з, не схильна до повноти; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – робота в будівельній галузі; (15) – матер. незалежний, житлово – частково; (16) – народився: – м. Львів; проживаю: – м. Дубляни; контактний телефон: +3-(096)-369-56-87.

37) група «Н»: ОЛЕКСАНДР. Українець, греко-католик, 20.04.1959 р.н.; ріст – 185 см.; вага – 89 кг.; очі – карі; волосся – брюнет; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – ширий, доброзичливий, уважний, відвертий, активний; захоплення, інтереси: – наука, спорт, активний та здоровий спосіб життя; (11) – вродлива, здорова, шира, природна брюнетка до 30 р., ріст не менше 165 см., можливо: розлучена, ЦУП (церк. уневаж. подр.), з дитиною; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-906-76-55.

39) група «Н»: ІГОР. Українець, греко-католик, 07.11.1959 р.н.; ріст – 183 см.; вага – 93 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – настирливість в досягненні мети; захоплення, інтереси: – краєзнавство, історія, нумізMATика; (11) – взаємна симпатія; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – Львівська обл.; контактний телефон: 0-(259)-3-33-38.

ХРИСТИАНСЬКИЙ КЛУБ ЗНАЙОМСТВ

«НАША ДРУЖНА РОДИНА»

Нехай Вам всім Доля усміхнеться!

1) Всіх читачів газети «Мета», яких зацікавила діяльність християнського Клубу знайомств «Наша дружна родина» і які бажають, особисто для себе, більш детальніше ознайомитися із концепцією діяльності КЗНДР при газеті «Мета», ознайомитися з особливостями роботи даного Клубу, ознайомитися з побажаннями і рекомендаціями координатора КЗНДР по співпраці з дописувачами, висвітленими в розділі «Клуб знайомства» газети «Мета» в № № 1(70) - 2(71) за 2011 рік – запрошую звертатися до координатора християнського Клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета» Олександра РОМАНЮКА за тел.: 8-(032)-226-43-97 (пн., ср., пт. – з 15.00 до 19.00; або у: вт., чт. – з 11.00 до 15.00);

2) З червня 2008 року публікація всіх оголошень в рубрику «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» платна. В конверт на адресу Клубу знайомств при газеті «Мета» потрібно вложити: а) заповнену анкету; б) копію чеку про сплату коштів.

Номер рахунку: «Кредобанк», МФО - 325365; код отримувача - 2195527115; р/р - 2620901949932; Га-

лімурка І.П.; Сума платежу: 15 гривень; Призначення платежу: поповнення рахунку.

При відсутності чеку про сплату коштів анкети не будуть опубліковані.
3) Послуга по ознайомленню з анкетними даними всіх членів КЗНДР, які розміщені в попередніх номерах газети «Мета» в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» – надається тільки для членів КЗНДР!

Листи в християнський клуб знайомств КЗНДР надсилайте на адресу редакції газети «Мета»:

Клуб знайомств, координатору, редакція газети «Мета», площа св. Юра, 5, м. Львів Україна, 79000 Координатор КЗНДР Олександр РОМАНЮК.

До уваги дописувачів!

1) З № 4 (73) газети «МЕТА» оголошення № 38 (чол.) – знято з подальшої публікації.

2) Координатор КЗНДР не проводить листування з дописувачами. Консультації по всім запитанням, які виникають у дописувачів, координатор КЗНДР проводить виключно по теле-

фону 8-(032)-226-43-97 за вказаним вище графіком роботи;

3) До друку в газету не допускаються оголошення від тих дописувачів, які не виконують вимог концепції (статуту) клубу, а саме:

- не були на індивідуальній розмові з координатором Клубу та не отримали інформації щодо правил членства в Клубі та бланку клубної анкети відповідної групи;

- не відповідають на всі пункти «Анкета...» – зокрема: сімейний стан, тривалість самотнього життя – (для дописувачів групи «Б»);

- не вказують свій контактний телефон;

- не провели оплату коштів поштою за публікацію оголошення або через неувважність надсилають кошти на інший рахунок;

- надсилають інформацію про себе листом на бланках не встановленої у Клубі форми і т.п.). Будьте уважні!

4) Для розміщення анкети в черговому номері газети «МЕТА» прохання заповнені анкети разом із копією квитанції про оплату коштів надсилати в редакцію не пізніше, аніж до кінця кожного місяця.

ЖІНКИ:

54) група «Н»: РОКСОЛАНА. Українка, греко-католичка, 31.07.1975 р.н.; ріст – 162 см.; вага – 63 кг.; очі – карі; волосся – коричневе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, чуйна; захоплення, інтереси: – шиття, в'язання, подорожі; (11) – добрий, надійний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бухгалтер, вища освіта; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-803-86-03.

55) група «Б»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 07.04.1954 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 75 кг.; очі – голубі; волосся – русаве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта, чесність, побожність; захоплення, інтереси: – духовна література, подорожі; (11) – чесний, добрий християнин; (12) – так; (13) – 3 роки; (14) – вдова; (15) – дітей немає; професія: – медик, працюю; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-254-36-48.

56) група «Н»: ЛЮБА. Українка, греко-католичка, 12.08.1971 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 80 кг.; очі – карі; волосся – русаве; (7) – здорова, з незначним порушенням в ході; (8) – не маю; (10) – спокійна, виконавча, відповідальна; захоплення, інтереси: – вишивання; (11) – бажання мати сім'ю та власних дітей; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – медичний працівник; (15) – матер. забезпечена, проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-680-65-05.

58) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 09.03.1979 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 59 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, чуйна, сором'язлива; захоплення, інтереси: – подорожі, театр, режисурна література; (11) – чесний християнин, добрий, надійний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бібліотекар; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-613-65-17.

59) група «Б»: ЛІДІЯ. Українка, греко-католичка, 21.07.1947 р.н.; ріст – 163 см.; вага – 67 кг.; очі – голубі; волосся – світло-русаве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальна, акуратна, добра, вірна; захоплення, інтереси: – різноманітні, особливо – музика, театр; (11) – надійний, порядний, інтелігентний; (12) – так; (13) – 7 років; (14) – вдова; (15) – два сини: 33 і 42 роки. Здорові, музика, матер. незалежні; професія: – музикант, викладач ВУЗу; (17) – матер. незалежна; мета знайомства: – товарицьке спілкування, створення сім'ї; (18) – м. Львів; контактний телефон: +3-(099)-440-32-55.

60) група «Б»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 14.09.1971 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 55 кг.; очі – зелені; волосся – русаве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – відповідальна, вірна, весела, дружелюбна;

захоплення, інтереси: – подорожі, музика; (11) – врівноважений, надійний; (12) – так; (13) – 13 років; (14) – вдова; (15) – сину 15 років, здоровий; професія: – швея; (17) – матер. і житлово незалежна; мета знайомства: – створення сім'ї; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-212-82-80.

61) група «Н»: ОЛЕКСАНДРА. Українка, греко-католичка, 31.08.1970 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 60 кг.; очі – зелені; волосся – русаве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, добра, з почуттям гумору; захоплення, інтереси: – різносторонні; (11) – чесний, добрий, надійний, без ш/з і судимостей; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – тимчасово безробітна; (15) – проживаю з батьком; (16) – Львівська обл.; контактний телефон: +3-(063)-230-86-12.

62) група «Н»: ЯРОСЛАВА. Українка, християнка, 20.09.1960 р.н.; ріст – 167 см.; вага – 67 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, доброзичлива; захоплення, інтереси: – люблю куховарити, подорожувати, читати; (11) – добрий, забезпечений житлом та матеріально, львів'янин; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – працюю; (15) – матеріально забезпечена; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(098)-395-58-48.

63) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 05.03.1967 р.н.; ріст – 176 см.; вага – 65 кг.; очі – зелені; волосся – темно-русаве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, романтична, відповідальна; захоплення, інтереси: – подорожі, активний відпочинок, рукоділля; (11) – інтелігентний, рішучий, товариський, відповідальний; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – службовець; (15) – проживаю з батьком, матеріально незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-453-27-09.

64) група «Н»: ПРИНА. Українка, греко-католичка, 17.11.1958 р.н.; ріст – 162 см.; вага – 70 кг.; очі – зелені; волосся – шатенка; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – спокійна; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – серйозний, працьовитий, не обтяжений проблемами; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – повар; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(098)-570-56-22.

65) група «Н»: ГАЛІНА. Українка, православна, 20.03.1973 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 50 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чуйна, товариська, весела; захоплення, інтереси: – духовне життя, природа, подорожі; (11) – чесність, побожність, доброта; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – робота у сфері обслуговування; (15) – матеріально незалежна, проживаю з батьками; (16) – Рівненська обл.; контактний телефон: +3-(098)-922-39-05.

66) група «Н»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 10.06.1988 р.н.; ріст –

174 см.; вага – 70 кг.; очі – голубі; волосся – темно-русаве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальна, працелюбна, весела; захоплення, інтереси: – різносторонні; (11) – надійний, працьовитий, не обтяжений проблемами; (12) – так; (13) – тов. стосунки, створення сім'ї; професія: – бібліотекар; (15) – проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-437-59-45.

67) група «Б»: ЯРИНА. Українка, греко-католичка, 29.05.1969 р.н.; ріст – 176 см.; вага – 85 кг.; очі – карі; волосся – шатенка; (7) – добрий; (8) – інколи паління; (10) – енергійність, відповідальність, чесність, доброта; захоплення, інтереси: – красзнавство, подорожі, фото/відеозйомка, рукоділля; (11) – добрий, порядний, чесний, самодостатній; (12) – так; (13) – 7 років; (14) – ЦУП (церк. уневаж. подр.); (15) – дітей не маю, але планую; професія: – лікар; (17) – матер. і житлово незалежна; мета знайомства: – створення сім'ї; (18) – м. Львів; контактний телефон: +3-(095)-603-21-04.

68) група «Н»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 14.01.1958 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 68 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, надійна, порядна; захоплення, інтереси: – вишивка, картини, театр, фітотерапія, природа, квіти, замки; (11) – лікар, інтелігентний, господар, життєрадісний, розумний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – провідний економіст; (15) – матер. і житлово незалежна, маю власний будинок; (16) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-672-23-69.

69) група «Н»: ГАЛІНА. Українка, греко-католичка, 11.06.1977 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 55 кг.; очі – голубі; волосся – русаве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – працьовита, доброзичлива, відповідальна, врівноважена; захоплення, інтереси: – спорт, музика, подорожі; (11) – приємної зовнішності, до 38 р., без ш/з та судимостей, працьовитий, бажано з вищ. освітою; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вчитель англ. мови; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-717-50-02 або +3-(093)-845-32-33.

70) група «Б»: СВИТЛАНА. Українка, православного обряду, 06.09.1966 р.н.; ріст – 156 см.; вага – 50 кг.; очі – карі; волосся – русаве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – добра, романтична, надійна, акуратна, працелюбна, чуйна; захоплення, інтереси: – музика, театр, читання, подорожі; (11) – працьовитий, надійний, щоби не пив і не курив; (12) – так; (13) – 16 років; (14) – вдова; (15) – сину 21 рік, здоров'я задовільне, працюю продавцем; професія: – вихователь д/у, приватна діяльність; (17) – матеріально незалежна, проживаю з сином і мамою; мета знайомства: – створення сім'ї; (18) – Буський р-н, м. Буськ; контактний телефон: +3-(097)-223-43-40.

Відкритість та прозорість діяльності – пріоритет для усіх, хто є в «Покрові»

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ ГАЗЕТИ «МЕТА»!

Вже два з половиною роки в Україні працює та розвивається Недержавний пенсійний фонд «Покрова» (НПФ «Покрова»), засновником якого є Керівний центр «Патріарша курія» УГКЦ. Про створення та діяльність цього фонду вже неодноразово йшла мова у єпархіальних ЗМІ та у газеті «Мета» зокрема.

Сьогодні ж хочемо поділитися результатами діяльності фонду за цей час та розповісти про унікальний сервіс, розроблений для учасників НПФ «Покрова».

Згідно з Законом України «Про недержавне пенсійне забезпечення», облік внесків та активів НПФ повинні вестися у одиницях пенсійних внесків (ОПВ) – механізм, який забезпечує справедливий та точний розподіл інвестиційного доходу між учасниками фонду. Чиста вартість ОПВ НПФ «Покрова» станом на 28.02.2011 склала 1.59 грн. (приріст за 2010 рік склав 21,98%, перевищивши офіційний рівень інфляції більше, ніж у два рази). Таким чином, інвестиційний дохід з початку діяльності фонду склав 59,85%.

Активи Недержавного пенсійного фонду «Покрова» станом на 28.02.2011 становлять 822.119 тис. грн., (приріст за 2010 рік склав 142% або 421,69 тис. грн.); загальна кількість учасників НПФ «Покрова» – 768 осіб; здійснено пенсійні виплати на загальну суму 55.788.

У 2010 році розпочався процес диверсифікації активів фонду (9 інвестиційних кошків). Частка активів, вартість яких пов'язана із курсом долара США, у портфелі фонду складає 15,63%.

Галузева структура активів НПФ «Покрова» на 28.02.2011 мала наступний вигляд:

Галузь	% Активів
Банківський сектор	45,5%
Банківські метали	44,88%
Машинобудування	3,9%
Хімічна промисловість	1,72%
Гірничорудна промисловість	1,83%

У 2010 році в Україні розпочалося жваве обговорення пенсійної реформи, реформування пенсійної системи та впровадження другого обов'язкового накопичувального рівня. Пенсійна реформа, яка полягає у реформуванні пенсійної системи та введенні другого та третього її рівнів, має вирівняти доходи, які людина отримує від солідарної пенсійної системи, та тими, які отримувала під час трудової діяльності. Вирівнювання доходів на пенсії полягає у створенні додаткових індивідуальних накопичувальних пенсійних рахунків.

Чому про це варто говорити? Особи, які не досягнули віку 35 років на момент впровадження пенсійної реформи, мають можливість частину відрахувань (від 2% із подальшим його щорічним підвищенням на 1% до досягнення 7%) до ПФУ накопичувати на власному пенсійному рахунку і, таким чином, вийшовши на пенсію, отримувати дві пенсії: 1) з державної солідарної системи; 2) з державної накопичувальної системи, у якій передбачено услагодкування пенсійного рахунку. Проте слід розуміти, що розмір пенсії з другого рівня буде незначним, оскільки більшість отримує мінімальну заробітну плату.

Друге, на що варто звернути увагу, це особи, які на момент впровадження пенсійної реформи досягнули 35-річного віку і не мають права на участь у другому рівні. Вони можуть сподіватися лише на солідарну пенсію (у 2010 році з держбюджету на покриття дефіциту бюджету ПФУ виділено майже 27 млрд. гривень) або також скористатись послугами НПФ, як учасників третього рівня пенсійної системи України, і на добровільній основі забезпечити собі ще одну пенсію – із НПФ.

На сьогоднішній день НПФ «Покрова» – єдиний в Україні фонд із розгалуженою структурою інформаційно-консультаційних центрів, в яких можна отримати інформацію про діяльність НПФ, пенсійну реформу, консультації щодо участі у недержавному пенсійному забезпеченні. За рішенням Синоду єпископів УГКЦ, в кожній єпархії створюються умови для підвищення фінансової грамотності людей та їх участі у недержавному пенсійному забезпеченні. Працює безкоштовно (зі стаціонарних телефонів) інформаційна лінія 0-800-503-639.

Учасники можуть слідкувати за здійсненням інвестиційної діяльності НПФ «Покрова» на сайті компанії з управління активами «Всесвіт» www.vsesvit.com.ua та на офіційному сайті фонду www.pokrova.in.ua, долучатися до спілкування на форумі УГКЦ (<http://forum.ugcc.org.ua>) та в соціальних інтернет-мережах (<http://www.facebook.com/>, <http://www.livejournal.com/>).

Сьогодні є можливість дистанційно укласти пенсійний контракт у будь-якому населеному пункті України, одержати пенсійну виплату або оформити переведення без фізичного звернення до офісу адміністратора. Учасники можуть зареєструватися на сайті адміністратора www.vseparf.com.ua та переглядати стан свого пенсійного рахунку у щоденному режимі.

За додатковою інформацією слід звертатися до єпархіального консультанта НПФ «Покрова» Івана Копичина: Консультаційний центр Львівської Архиепархії, м. Львів, пл. Юра, 5; за тел. 067-672-82-95 або 050-388-11-74, e-mail: korychyni@gmail.com.

СХІДНІ ХРИСТІЯНИ – СУЧАСНІ МУЧЕНИКИ

Поки увага світової громадськості сфокусована на розгортанні трагедії в Лівії і так званій «жасминовій революції» в арабських країнах Північної Африки та Близького Сходу, ватиканська Конгрегація Східних Церков закликає католиків не забувати про тяжке становище християн в цих країнах, оскільки насильство щодо них постійно зростає.

Лист, підписаний префектом Конгрегації кардиналом Леонардо Сандрі, говорить про тяжке становище і насильство проти християн у названих регіонах. Він пише, що «християни Сходу досвідчують актуальність мучеництва і страждання через нестабільність або відсутність миру». Найтривожнішою ознакою цього є їхня зростаюча втеча з територій, де існує загроза. Декількох позитивних знаків у певних ситуаціях недостатньо для того, щоб зупинити сумну тенденцію християнської еміграції, яка веде до зубожіння всієї округи, витік життєвих сил, якими є молоді покоління. Тому кардинал заохочує католиків згадати їхніх братів і сестер з цих країн у час Великого посту, особливо у Страсну п'ятницю, яка буде присвячена цим християнським громадам.

Кардинал Сандрі завершив своє звернення словами: «Ми можемо присягнути до Святішого Отця в підтримці християн Єрусалиму, Ізраїлю і Палестини, Йорданії і навколишніх країн Сходу», щоб ніколи не змиритися з відсутністю миру. Мир можливий. Мир не терпить зволікання. Мир є необхідною умовою для життя, гідного людства і суспільства. Мир також є найкращим засобом, щоб уникнути еміграції з країн Близького Сходу».

Католицький Оглядач

ДВІ ТРЕТИНИ ШКОЛЯРІВ ІСПАНІЇ ОБРАЛИ РЕЛІГІЙНУ ОСВІТУ

71% школярів в Іспанії у поточному навчальному році в якості факультативу обрали католицьку релігійну освіту. Про це 23 березня в Мадриді повідомила Конференція католицьких єпископів Іспанії.

6 років тому соціалістичний уряд Хосе Луїса Родрігеса Сапатеро скасував католицьку релігійну освіту як обов'язковий шкільний предмет. Для учнів була введена нова навчальна дисципліна «Громадянська освіта». Реформа освіти 2005 року викликала шалений опір консервативної опозиції, і в Мадриді відбулися тисячі акцій протесту проти змін в освіті.

Седмица.Ru

ЖІНКА, ЩО ДЗВОНИЛА ДО АБОРТАРІЮ, ТЕПЕР ХОЧЕ НАРОДИТИ

Жінка з американського штату Індіана, що дзвонила до абортарію, помилково набрала номер християнських активістів, які виступають проти абортів, і після розмови з ними вирішила таки народити дитя, повідомляє «Catholic News Agency».

Молода жінка, яку активісти називають Ерін, відправила своїх старших дітей до школи, а молодших залишила у друзів, аби самій піти до Центру планування сім'ї і зробити аборт. Побачивши, що спізнюється, вона вирішила подзвонити до абортарію, аби перенести прийом, проте помилилася номером і потрапила до активіста християнської програми «40 Days for Life» («40 днів за життя»). Оператор записав номер Ерін, і тій передзвонила активістка, яка запитала жінку, чи християнка вона. Ерін відповіла ствердно, і активістка сказала, що її помилковий дзвінок – знак Божого милосердя. Ерін розповіла, чому вирішила зробити аборт: у неї – четверо дітей, чоловік сидить у в'язниці, вона втратила роботу, їй нічим платити за житло та електрику. Волонтери запропонували Ерін допомогу – вони сплатили їй рахунки і пообіцяли допомогти знайти роботу. Як наслідок – вагітна відмінила прийом у Центрі планування сім'ї і попросила повернути плату за аборт, що не відбувся.

Кампанія «40 днів за життя» проводиться в десятках міст по всій країні – активісти влаштовують молитовні пікети біля клінік, де роблять аборти.

У ЄРУСАЛІМІ РОЗКОПАЛИ СТІНУ ЦАРЯ СОЛОМОНА

Ізраїльські археологи відкопали оборонну стіну між Храмовою горою і древнім Містом Давида. Учені вважають, що їм вдалося знайти стіну Соломона, про яку згадується у Біблії. Їй приблизно 3 тисячі років і раніше вона вважалася загубленою.

Археологи працювали на розкопках майже рік і зуміли відкопати частину стіни 70 метрів завдовжки і 6 метрів увись. Раніше вона була частиною ансамблю оборони древнього горба, де зараз знаходяться найбільші арабські та християнські святині.

Керівник експедиції, професор університету Герберта в Єрусалимі Елеат Мазар каже, що саме ця стіна може згадуватися в Першій книзі Царств. Там Соломон наказує побудувати стіну довкола гори Морія, на якій потім побудували всім відомий храм.

ЛЮБОВ – ЄДИНА СПРАВЖНЯ МОТИВАЦІЯ ПОСТИТИ

За старовинною церковною традицією, на час посту люди зазвичай обмежують себе в певних видах їжі, забавах, веселощах тощо. А скільки з нас, людей сучасності, задумувались над тим, від чого би нам варто утриматися до Великодня? Багато людей припиняє слухати музику, танцювати, випивати чи курити. Але якщо ми не робимо цього навіть у повсякденному житті? Від чого ж ще ми могли б утриматися? Чи хтось із нас подумав обмежити себе, скажімо, в переглядах телешоу чи кінофільмів? Для декотрих людей безупинні багатогодинні телефонні розмови або проведення часу в Інтернеті на сайтах Facebook чи V Kontakte можуть бути такими ж нав'язливими і згубними звичками, як куріння, вживання алкогольних напоїв і лайливих слів – для інших.

Великі святі подвижники утримувалися від багатьох речей, притаманних їхньому часові. Деякі не їли, не спали і не розмовляли тижнями. Вони робили це, аби мати змогу більше молитися.

Інколи пощення – це не тільки стримування себе від певних дій: не курити, не танцювати, не розмовляти по телефону, не дивитися телевізор. Можна також постити, частіше роблячи добрі вчинки, або ж через інші практики. Наприклад, чоловіки можуть бодай раз на тиждень помити посуд, тоді як жінки можуть показати приклад прощення усім довкола, хто їх будь-коли образив. Молодь може приділяти більше уваги старшим і поступатися, скажімо, своїм місцем у маршрутці. Постити може означати відкладати гроші, заощаджені на курінні, вживанні алкогольних напоїв, їжі, щоби використати їх на доцільніші речі або милостинно для бідних та нужденних. Постити може означати кидати дві гривні до скриньки для пожертв у церкві замість однієї. Багато людей присвячують більше часу під час посту молитві й богослужінням, жертвують за померлих родичів та близьких на св. Літургії чи парастас (сорокоусти), перепрошують за гріхи, сповідаються, аби отримати розршення від гріховної скверни і поєднатися з Богом у св. Причасті.

На жаль, декотрі люди можуть сказати: а чому я, мовляв, маю постити? Я ж – вільний і можу робити все, що заманеться... Та святий Павло відповідає: «Усе мені можна, та не все – на пожиток. Усе мені можна, та буду не все!» (1 Кор. 10, 23).

Ідея, що пощення – це додаткове обмеження нас релігією, яка, здається багатьом, і так занадто обмежує, – це неправда, породжена дияволом для Адама і Єви. Нагадаймо собі, що відбулось у розмові між дияволом і Євою: «І відповіла жінка змієві: З плодів дерева раю ми можемо їсти, але з плодів дерева, що в середині раю, Бог сказав: Не їжте із нього, і не доторкайтесь до нього, щоб вам не померти» (Бт. 3, 2-3). Хіба це не обмеження для Адама та Єви? Але диявол усе-таки бажав, щоби людство зневажило Бога і з'їло заборонений плід! Аби переконати Єву з'їсти, диявол обманув її такими словами: «Сказав змії до жінки: Умерти не вмерете!» (Бт. 3, 4).

Людина не повірила, що Бог-Отець надав їй достатньо свободи і волі, а тому захотіла більшого. І життя для неї пішло, як то кажуть, шкереберть. Прародичі не змогли утриматися від спокуси спожиття простого плоду «дерева пізнання», і відтоді все людство страждає від наслідків.

З цього прикладу маємо висновок: ніхто не може дати людству більше волі, ніж Бог уже дав і дає. Якщо ж хтось проголошує, що може, то він – брехун, бо кожен декларує свою свободу в міру своєї обмеженості й жорстокосердості.

Але виникає питання: якщо всевидучий Господь знає все, то Він мав би знати, що люди такі з'їдять заборонений плід. Тоді чому Він посадив «дерево пізнання» біля них?

Відповідь справді дуже проста і стосується нас, сучасних. Поки Адам і Єва були в раю, вони мали все: їжу, притулок, комфорт. Але що ж тоді вони могли принести в жертву Господеві? Як могли виявити свою любов, якщо вони насправду не мали нічого свого, щоб віддати Богові? Єдине, що вони могли пожертвувати Йому, щоб показати свою любов, – це послух у власній свобідній волі. Але не жертвували...

Якщо би ми були, наче Адам і Єва, і мали все в повному достатку – що ми б могли принести Господеві як жертву любові сьогодні? Купу грошей? – але їх Він нам дав. Стада кіз та овець? – та їх також Він нам дав... Усі плоди лісу? – і їх ми також маємо задарма від Бога... Єдине, що люди можуть справді дати Богові на знак любові, – це послух, виявлений з власної свобідної волі, в якому і полягає звернення нашої любові.

Підсумовуючи сказане, Бог хоче, аби ми були вільні від ярма рабства, в яке потрапляємо через гріх. Ми не можемо любити Його, якщо любимо свої гріховні звички. Господь хоче, щоб ми любили Його більше, ніж будь-що у світі, і любили свого ближнього, як самих себе (пор.: Мр. 12, 33). Якщо, постячи, ми використаємо нагоду випробувати свою свобідну волю, то покажемо Господеві, що такі справді любимо Його більше, ніж сир, м'ясо, куріння, танці, алкоголь, телевізор, інтернет чи будь-що інше у світі. Таким чином ми відкриємо Йому свої серця, аби вповні прийняти Його любов до нас.

OMP

Гороскоп (грец. *ὠροσκόπος*, від грец. *ὠρα* – час, тривалість і грец. *σκοπέω* – спостерігаю) – таблиця для «провіщення долі» людини і майбутніх подій, яку «визначають» на основі розміщення небесних світил у момент народження людини чи на початку якої-небудь події.

Варто нагадати, що астрологія виникла серед вавилонських жреців близько п'яти тисяч років тому у місті, найбільше відомому своїм повстанням проти Бога (Вавилон), яке згодом стало центром прямого поклоніння сатані у найрізноманітніших формах. Дослідження історії астрології виявляють очевидність її нерозривного зв'язку з окультизмом.

Згідно з уявленнями астрології, планета Земля оточена уявним «поясом» чи колом, поділеним на 12 секторів. Це відповідає 12 сузір'ям чи «знакам» зодіаку. Вавилонські жреці знаходили сузір'я, де зірки, з'єднані між собою уявними лініями, утворювали – згідно з їхньою фантазією – фігуру лева, скорпіона, діви і т.д. Таким чином, це – не реальне поєднання зірок, а лише уявне, символічне. І ось тепер астрологи вважають, що всі ці зірки та планети впливають не лише на долю людини, але й на її вчинки. Прийняти це вчення на тверезий розум, звичайно, неможливо – в це треба вірити.

Яке ж ставлення сучасних людей до гороскопів? Зупинимось на загальних спостереженнях, не заглиблюючись у результати психологічних та соціологічних досліджень. Для багатьох – це розвага, що допомагає цікаво провести час, для інших – азартна гра, в якій несерйозний на перший погляд тон породжує серйозні сумніви: «щось, мовляв, у цьому таки є...» Але ми недооцінюємо зростаючої кількості людей, які належать до третьої групи – тих, хто справді живе під диктовку астрології.

Наведемо такий приклад. Зазвичай популярні радіостанції розпочинають програму з інформаційної передачі, прогнозу погоди та свіжих гороскопів. Звернемо увагу на цю схему: спершу – факти, які насправді мали місце, потім – прогноз погоди, який досить часто збувається, а потім – гороскоп, який на цьому фоні також видається правдоподібним (чи, принаймні, гідним уваги). Це – не випадково; такий ритм повторюється день за днем протягом усього робочого тижня. Гороскоп став елементом буденного життя (при тому більшість видань друкує гороскопи разом з рекламою їх авторів): він вкоринився в радіоэфірах, на телебаченні та в пресі, в мобільному зв'язку, а останнім часом швидкими темпами прогресує і в мережі Інтернет.

Пояснення феноменального успіху гороскопів у сучасному суспільстві знаходимо в апостолу Павла, який ще тоді говорив про людство, яке відвернулося від Бога: «Вони Божу правду замінили на неправду, і честь віддали і служили створінню радше, ніж Творцеві» (Рм. 1, 25).

Вартує так задуматися над силою впливу гороскопів на життя мільйонів людей, що повертаються після роботи додому, переживши там стреси, напругу у взаєминах з людьми, неспра-

ГОРОСКОП - РОЗВАГА ЧИ НЕБЕЗПЕКА?

ведливість. Вдома вони намагаються сховатися від ворожої реальності життя за допомогою відповідних засобів, створених саме для цієї мети: телепередач, телефонів довіри, нічних розваг, певних сайтів в інтернеті тощо. Звичайно, не слід перебільшувати – це стосується лише частини суспільства. Проте астрологія, діючи через засоби масової інформації, таки справді притягує все більше людей. Астрологи прекрасно розуміють потреби своїх клієнтів, їх ба-

«Бо терафи (ідоли) пусте говорили, і віщуні бачили неправду, і сновидця пусті оповідають та марно потішають; тому вони і блукають, немов вівці; вони – засмучені, бо пастуха немає» (Зах. 10, 2). Мудрість Божа радить не бавитися з передбаченнями, не читати гороскопів, не звертатися до віщунів.

Астрологія опирається правді про винятковість кожної людини, обдарованої безсмертною душею і покликаною до вічної єдності з Богом. Це по-

жання знати майбутнє, уникати невдалих рішень, небажаних зустрічей і знайомств, знають їх ставлення до життя, до грошей, до інтимних стосунків. Перед одними речами вони застерігають, до інших спонукають, підштовхують. Іншими словами, гороскоп пропонує «позитивну програму життя» для тих, у кого немає своєї програми. Тому астрологи не можуть впливати на людей принципових, переконаних в своєму покликанні і сильних вірою, котрі живуть молитвою і таїнствами. Гороскопи мають успішний вплив лише на людей, чий стосунк з Богом є слабкий, або і взагалі відсутній...

Біблія дуже ясно висловлюється стосовно гороскопу і міста Вавилон, де ця практика була популярна: «Сила дорадників твоїх тебе втомилася. Нехай же виступлять і тебе врятують ті, які небо розмірюють, які спостерігають зорі, та й ті, які кожного нового місяця віщують, що з тобою буде. Глянь! Вони – мов солома. Вогонь спалить їх, вони не врятують життя свого від лютої пожежі» (Іс. 47, 13-15). Але все одно, попри різкі висловлювання пророка Ісаї, чимало християн, що прийняли св. Тайну хрищення, таки стають жертвами цієї окультної практики.

Слід чітко усвідомити, що, бажаючи дізнатися майбутнє, ми ризикуємо втягнутися в махінації «батька брехні», дозволяючи йому втрутитися у плани Бога. Такі бажання ризиковані, оскільки помилкові пізнання вводять нас в оману і поневолюють, доводячи до недовір'я у стосунку до Бога. В той же час, не знаючи нашого майбутнього, ми духовно зростаємо в нашій довірі до люблячого Бога: якщо Він веде нас через життя, а ми з довірою дозволяємо Йому вести нас, то нічого поганого не може з нами статися. «Я – Господь; нема Спасителя, крім мене! Я оповів, спас, оголосив, а не чужий бог між вами» (Іс. 43, 11-12).

Пророк також застерігає нас перед наслідками довіри ворожим силам:

кликання ми реалізуємо, йдучи унікальною дорогою життя, яку відкриває перед кожним Господнє Провидіння. Кожен із нас з'явився у світі згідно з задумом Творця у Його вічній любові. Одночасно ми отримали дар свободи, що робить нас здатними добровільно відповідати на пропозиції Бога і брати участь в Його щасті. Слідуючи за покликком Бога, ми беремо участь у таємниці вільної співпраці з Ним, розвитку нашої любові до Нього, яка дає сенс життя. Підриваючи ж взаємини із Богом, ми потрапляємо в найбільшу біду, яка може з нами статися. Це все одно, що відрізати собі доступ до джерела. І саме до такої трагедії доводить астрологія: вона змушує розірвати зв'язок із Богом і жити всупереч своєму покликанню, провалюючись усе глибше в безодню безглуздя. Дослівно, вона руйнує життя людини і занурює її у вічне страждання, розбиваючи її особу. А справді – хіба пекло може виглядати інакше?

Ставлення деяких християн до гороскопів часто пов'язане зі згубною самовпевненістю: так, мовляв, я читаю. Але ж я знаю, що це – нісенітниця. І тут вони потрапляють у пастку саме цією дорогою, яку і передбачив винахідник брехні: поступово їх пам'ять реєструє зміст гороскопу, який потрапляє у підсвідомість і отруює, залишаючи болучі рани. Ці рани можуть дуже негативно впливати на наше життя навіть через багато років, заважаючи нам нормально розвиватися і вірно поступати в різних життєвих ситуаціях. І лише Ісус може вилікувати нас від ран минулого й повернути свободу, аби ми могли звернутися до Нього словами апостола: «Брати, я не вважаю, що досягнув уже мету; на одне лиш зважаю: забуваю те, що позаду, і змагаюся до того, що попереду, жечусь до мети – по нагороду високого Божого покликання в Христі Ісусі» (Флп. 3, 13-14).

christusimperat.org

Єзуїти пропонують у кардинали мирян

Нехай миряни знову стануть членами Колегії кардиналів, радниками Папи, учасниками виборів чергового наступника св. Петра, – з такою пропозицією виступив єзуїтський тижневик «Америка». У редакційній статті цього друкованого видання йдеться, що тема участі мирян у керівництві Католицькою Церквою повинна стати предметом серйозних досліджень та дискусії. На переконання єзуїтів США, допомога мирян стає більш бажаною і навіть необхідною в міру того, як стають відомими все нові факти помилок та некомпетентності церковної влади. Вони, у свою чергу, є наслідком пануючої атмосфери клерикалізму, в якій послух вищим інстанціям ціниться більше, ніж особиста відповідальність, – стверджують автори статті.

Американські єзуїти, однак, підкреслюють, що не варто захоплюватися утопічними прожектами, а необхідні реалістичні пропозиції, які мають шанс бути прийнятими і сприяти оновленню Церкви. Тому в редакційній статті не піднімаються теми скасування цілібату або допущення жінок до священства. Пропонується, однак, обговорити кілька напрямків можливої реформи. Перший з них вимагає лише невеликої зміни в Кодексі канонічного права, а саме в тій із його статей, яка обумовлює, що членами Колегії кардиналів можуть бути лише духовні особи, які мають, щонайменше, пресвітерський сан. Але автори статті вказують, що навіть у Новий час кардиналами могли бути також і миряни. До цієї традиції можна було б повернутися, причому кардиналами могли би ставати і жінки.

Пропозиція підносити до кардинальської гідності також і мирян виглядає найбільш сенсаційною, але поряд із нею американські єзуїти висувують ще дві, як здається, більш реалістичні пропозиції. Перша з них стосується рівня єпархій та передбачає появу мирян серед найближчих співробітників і радників єпископів. Друга відноситься до рівня Вселенської Церкви і передбачає заснування Всесвітньої Ради католиків-мирян. Її членами мали би стати вірні світські, що вирізняються любов'ю до Церкви і призначені після консультацій на місцевому рівні. Склад Ради покликаний по можливості якнайточніше відображати стан справ у всесвітній католицькій громаді: всі континенти, національності, соціальні верстви, вікові групи повинні були би мати в ньому своїх представників – пропорційно їхньому внеску в життя Католицької Церкви. Всесвітня

Рада католиків-мирян могла б стати своєрідною «противагою» Колегії кардиналів. У її компетенції міг би перебувати контроль за діяльністю ватиканських дикастерій, вона могла б виконувати роль дорадчого органу при Папі і брати участь у виборах його наступника.

У статті підкреслено, що єзуїти США не збираються нікому нічого нав'язувати, а лише запрошують всіх до спільних роздумів про шляхи глибокої церковної реформи. «Церква тому й проіснувала дві тисячі років, що у ключові моменти своєї історії вміла стати на шлях оновлення. Може бути, що такий ключовий момент настає й тепер», – читаємо в редакційній статті тижневика «Америка».

У коментарі Ватиканського Радіо пропозиції американських єзуїтів названі «зваженими і реалістичними», але при цьому відзначається їх ідеологічне підґрунтя. Воно виражається, зокрема, в тому, що до «серйозних провалів» церковної влади зараховані не тільки недавні «сексуальні скандали», але й відлучення від Причастя громадських діячів за висловлення певних політичних поглядів, а й сам список пріоритетних проблем, якими мала б зайнятися Всесвітня Рада католиків-мирян у разі, якби була заснована. Серед них – роль жінок у Церкві, ставлення до осіб гомосексуальної орієнтації, використання контрацепції. «З таким підходом пропозиції американського видання навряд чи можуть розраховувати на консенсус усередині Церкви», – підводить підсумок «Радіо Ватикан».

sibcatholic.ru

СОТНІ ПАКИСТАНСЬКИХ ХРИСТІЯН ВІДРІКАЮТЬСЯ ВІД ХРИСТА ЗІ СТРАХУ

Принаймні, від 20 до 25 християн щотижня відрікаються від Христа, підписуючи документ, в якому вони зізнаються, що добровільно приймають іслам – «найпрекраснішу з усіх релігій», і зобов'язуються залишитися в ній до кінця життя.

Минулої осені Салман Тасір, губернатор Пенджабу – найбільш процвітаючої провінції Пакистану, розпочав кампанію з захисту християнки Асії Бібі, яка була засуджена до смертної кари за порушення закону «про богохульство», однак 4 січня, коли дебати з приводу перегляду цього «закону» перебували в самому розпалі, Тасір був застрелений одним зі співробітників власної охорони.

Суспільна реакція на вбивство Тасіра була приголомшливою. Пакистанські юристи, яких ще три роки тому громадські ЗМІ звеличували за заслуги у збереженні незалежності державної судової системи, буквально обсипали вбивцю Тасіра пелюстками троянд при вході до будівлі суду. У Карачі зібрався сорокатисячний мітинг охочих відсвяткувати вбивство «заклятого ворога ісламу». У мережі Facebook з'явилися тисячі схвальних постів.

«Чесного кажучи, я був у захваті, коли дізнався, що його вбили. Нарешті ми його позбулися, – не стримує своєї радості імам медресе Джамія Наємія у Лахорі Раджіб Найм. – У Корані дуже чітко сказано, що якщо ти говориш щось нехороше або різке щодо святого пророка, то стаєш «малун», тобто проклятим. І ми повинні ізолювати таких людей і вбивати дуже жорстоко».

Одним із наслідків затятих антихристиянських настроїв у суспільстві стало масове «навернення» до ісламу християнського населення. Люди зі страху стати жертвою розправи фанатично налаштованих мусульман, побоюючись за своє життя і безпеку своїх дітей, змушені публічно відмовлятися від християнської віри. При цьому новонавернені мусульмани отримують відповідні документи, що засвідчують їх перехід до ісламу, надають можливість жити у мусульманській громаді і по суті гарантують більш безпечне існування.

Кореспонденти «The Toronto Star» опитали кількох колишніх християн в Лахорі, що прийшли до імама в медресе для отримання відповідних паперів, які підтверджують їхнє відречення. Всі опитані, безумовно, приховують справжні мотиви свого навернення, висловлюючи на людях ширість мотивів і радіючи з переходу в іслам.

45-річна Азра Мустафа, мати шістьох дітей, працює покійкою і заробляє 2500 рублів (28 \$). «Це чудово, – говорить Азра. – Я тепер переїхала у мусульманський район, ми живемо тут як одна сім'я». На питання, чи відчуває вона себе безпечніше, жінка відповіла: «Звичайно!» Щоранку вона встає о 5-й годині для здійснення намазу, а о 9-й іде на роботу. Повертається Азра о 7-й вечора, і після вечері до її помешкання, що складається з однієї маленької кімнати, приходять вчитель-мусульманин, який півтори години навчає дітей Корану і дає уроки арабської. Натомість чоловік Азри залишився християнином і живе тепер окремо від дружини і дітей.

Хоча неможливо точно сказати, скільки випадків відречення від Христа було викликано погрозами і страхом, однак активісти в галузі прав людини зазначають, що в регіоні не є рідкістю випадки, коли для молодих жінок-християнок насильницька ісламізація стає результатом викрадення і примусу до шлюбу з чоловіками-мусульманами.

Седмица.ru

Євросуд скасував рішення про заборону хрестів у школах Італії

Велика Палата Європейського Суду з прав людини оголосила 18 березня рішення у справі Лаутсі проти Італії (Lautsi vs Italy) за № 30814/06, відомої як «справа про хрести» у школах Італії. Після восьми місяців від засідання судді Великої Палати дійшли висновку, що уряд Італії не порушив жодного права заявників на освіту. На думку суддів, у цьому випадку також немає підстав окремо розглядати питання про порушення права на свободу світогляду чи дискримінацію за релігійною ознакою.

Судовий розгляд розпочався після того, як у липні 2006 року пані Лаутсі звернулася до Європейського Суду із заявою про порушення права на освіту та свобо-

ду совісті її дітей, які не є християнами, та звинуватила уряд Італії у порушенні принципу світськості. Не зважаючи на те, що розміщення хрестів у класних кімнатах італійських шкіл було багаторічною традицією, вона стверджувала, що така практика порушує статтю 2 Протоколу № 1 та статті 9 і 14 Європейської Конвенції з прав людини. 9 листопада 2009 року Європейський Суд ухвалив рішення на користь пані Лаутсі та визнав порушення права на освіту в поєднанні з порушенням права на свободу совісті. Однак така позиція Суду викликала великий резонанс у політичних колах та серед християнської спільноти у всій Європі. У підсумку до апе-

ляції уряду Італії, надісланій до Великої Палати Європейського Суду, долучилися 9 неурядових організацій та 79 членів європейського парламенту і політичних партій. Це питання також порушувалося в січні 2010 року під час сесії Парламентської Асамблеї Ради Європи.

Переглядаючи це рішення, Велика палата Суду постановила, що питання про релігійні символи в школах входять в межі компетенції дер-

техизації). На думку Суду, той факт, що наявність хрестів чи розп'яття у класах державних шкіл Італії відображає в шкільному середовищі домінуючі в державі релігійні уподобання, сам по собі недостатній для того, щоби свідчити про політику катехизації дітей. Крім того, наявність розп'яття не була пов'язана з обов'язковим вченням про християнство.

Велика палата Суду також встановила, що

ція хрестів чи розп'яття у класних кімнатах могла засвідчити зневагу чи перешкоду з боку держави до права батьків навчати та настановляти своїх дітей на життєвий шлях відповідно до своїх власних релігійних чи світоглядних переконань.

Рішення Європейського Суду з прав людини поширюється на всі 47 країн, що входять до Ради Європи, включно з Україною. Відповідно до Європейської Конвенції, рішення Великої палати Суду є остаточним і перегляду не підлягає.

Нагадаємо, що в квітні-травні 2010 року глави низки християнських Церков України спрямували на ім'я президента Євросуду Жана-Поля Кости письмові клопотання, в яких просили долучити до матеріалів справи Лаутсі спільну позицію українських Церков на захист права кожної нації зберігати власні релігійні традиції та символи.

Інститут релігійної свободи

жави. Було зауважено, що серед держав Європи немає консенсусу щодо цього питання, а тому кожний уряд може діяти на власний розсуд, якщо рішення у цій сфері не набувають форм нав'язливого навчання релігії (ка-

немає підстав для припущення, нібито влада Італії була нетерпимою до тих учнів, які сповідували інші релігії, були невірними або мали нерелігійні переконання. Врешті Суд не знайшов і доказів того, що демонстра-

Вчені розшифрували рукопис часів Христа

Світова наука, можливо, знайшла нове джерело свідчень про Ісуса Христа і роки Його земного життя. Як повідомили лондонські ЗМІ, групі вчених вдалося розшифрувати частину тексту, нанесеного 2 тис. років тому на листи рукопису, зро-

блені зі свинцю.

Близько 70 книг, кожна з яких містить кілька прощитих дротом свинцевих сторінок, були знайдені 5 років тому на півночі Йорданії місцевими жителями. Знахідка трималася в таємниці, оскільки робилися таємні спроби продати цю стародавню бібліотеку. Але після того, як кілька потенційних покупців звернулися до вчених для проведення експертизи на автентичність, про скарб дізналася широка громадськість.

Повідомляється, що на зроблені з тонкого свинцю листи нанесено текст старовірською мовою. При цьому його автори також використовували й ієрогліфи. Після напруженої роботи фахівців з англійського Оксфордського університету вдалося розшифрувати частину тексту. У ньому говориться про Месію і Вознесіння. Вони вважають, що мова в свинцевих книгах йде про Христа, відзначає лондонський тижневик «The Sunday Times».

УНІАН-релігії

У дев'яти країнах світу релігія може «померти»

Аналіз статистичних даних за останні сто років, отриманих в Австралії, Австрії, Ірландії, Канаді, Нідерландах, Новій Зеландії, Фінляндії, Чехії та Швейцарії, показав, що там неухильно зростає частка людей, які не зараховують себе до жодної релігії (наприклад, 40 % у Нідерландах і 60% у Чехії).

Як повідомляє УНІАН з посиланням на Ореп Space та BBC, це дало підстави авторам доповіді, озвученої на конференції Американського фізичного товариства в Далласі, вважати, що рано чи пізно в цих країнах не залишиться релігійних людей.

Деніел Адамс з Північно-західного університету (штат Іллінойс) при аналізі даних переписів використовував метод не-

лінійного динамічного моделювання, аналогічного тому, який у 2003 році дозволив йому передбачити загибель маловживаних мов. В основі методу Адамса лежить уявлення про конкуренцію між групами людей, що говорять різними мовами, а також поняття «корисності» кожної з цих мов. «Ідея вкрай проста. По-перше, люди прагнуть приєднатися до чисельніших соціальних груп.

По-друге, соціальній групі притаманні такі властивості, як престиж і ступінь корисності», – прокоментував ці висновки Річард Вінер з Дослідницької корпорації з пропаганди наукових знань.

«Якщо звернутися до ситуації з мовами, то, вочевидь, в Перу престижніше й корисніше говорити іспанською, ніж мовою кечуа, що вмирає. Подібним чином, вирішуючи входити або не входити в релігійну спільноту, люди беруть до уваги міркування престижу і користі», – вважає вчений.

Застосувавши нелінійне динамічне моделювання, група дослідників знайшла параметри престижу і користі входження до «нерелігійної» категорії.

risu

Католицька монахиня очолила національну раду Церков

Новим модератором Християнської ради Норвегії вперше вибрана католицька монахиня. Сестри Ельзе-Брітт Нільсен – 64 роки, вона належить до Домініканського ордену. Раніше монахиня була пріоресою домініканського монастиря в Осло, а нині очолює французьку домініканську спільноту Сестер Нотр-Дама. Сестра Ельзе-Брітт – доктор богослов'я в університеті Осло і викладач Норвезької школи теології.

Коментуючи своє обрання, сестра Нільсен назвала прогрес, якого вдалося добитися екуме-

нічному руху в Норвегії, «дивом»: «Всього кілька років тому було неможливо уявити, що католицька викладатиме в Школі теології. Це – одна з ознак зростаючої єдності християн у Норвегії. До недавнього часу школа навчала лише майбутніх лютеранських

пасторів, а сьогодні в ній мають можливість навчатися католицькі богослови».

Нільсен перейшла в католицизм з лютеранства у віці 20 років. Її обрання відбулося під час асамблеї Християнської ради Норвегії в Трондхеймі, в палаці, який до Реформації був резиденцією католицького архієпископа.

Християнська рада Норвегії об'єднує спільноти Норвегії – від православних до п'ятдесятників. Більшість (78%) громадян країни належать до офіційної лютеранської Церкви Норвегії.

catholicnews

У Петербурзі викрито шахраїв-лжесвящеників

Співробітники Центру з боротьби з екстремізмом ГУВС Петербурга і Ленінградської області викрили угруповання шахраїв, які під виглядом священиків Російської православної Церкви відспівували в лікарняному морзі покійних за грошову винагороду і виставляли фальшиві мощі святих.

Як повідомляє прес-служба ГУВС, група промишляла в морзі лікарні св. Єлизавети. На стіні приміщення висіла табличка з підтвердженням приналежності цієї каплиці до Московської па-

тріархії і благословення митрополита Санкт-Петербурзького і Ладозького Йоана, передає «Интерфакс». «На території лікарні також було незаконно споруджено храм, про який не знають ні в міському бюро реєстрації, ні в проектно-інвентаризаційному бюро. Її немає навіть на жодній карті міста», – говориться в повідомленні.

Як з'ясували слідчі, шахраї по всьому місті розмістили рекламні плакати про те, що в храмі святої преподобної великомучениці Єлизавети (так вони назвали свою каплицю) виставлено мощі різних святих, і кожен, хто бажає, може за певну суму помолитися перед ними. «Проте виявилось, що мощі названих у рекламних святих знаходяться в різних соборах, у тому числі й за кордоном, і ніколи не покидали їхніх стін», – підкреслюється в повідо-

мленні ГУВС.

В лікарняному морзі і храмі були проведені обшуки, внаслідок яких виявлено докази злочинної діяльності групи. Керував нею колишній священнослужитель, позбавлений сану ігумена в 2003 році за богохульство, який сам називає себе «отець Лур'є». У повідомленні наголошується, що кілька років тому він звинувачувався у створенні в інтернеті «Клубу самогубців» і доведенні до самогубства декількох людей, проте до суду справа, на жаль, не дійшла.

Вітаємо Ювілярів! У квітні святкують ювілеї:

40-річчя священства – о. Іван Дацько (11.04)
25-річчя священства – о. Степан Кобасяр (13.04)
10-річчя священства – о. Роман Стефанів (16.04)
10-річчя священства – о. Роман Бакуш (16.04)
5-річчя священства – о. Михайло Городиський (02.04)

75-річчя уродин – о. Олексій Юнко (06.04)
45-річчя уродин – о. Олег Сухінський (12.04)
45-річчя уродин – о. Володимир Біляев (30.04)
40-річчя уродин – о. Володимир Пиріг (23.04)
35-річчя уродин – о. Сергій Гречковський (02.04)
35-річчя уродин – о. Зіновій Завидівський (11.04)
30-річчя уродин – о. Іван Курилець (07.04)

Ноїв ковчег і вавилонська вежа у Кентуккі

В американському штаті Кентуккі побудують Ноїв ковчег. Корабель біблійного патріарха Ноя спорудять у натуральну величину і він стане частиною «лунапарку». Очікується, що на території парку розваг буде також зведене оточене мурами древнє місто з точною копією Вавилонської вежі. Одним з атракціонів стане «подорож в біблійну історію», повідомляє британська «The Daily Telegraph».

Рекреаційний парк з'явиться неподалік міста Цінціннаті на площі близько 324 га. Губернатор Кентуккі Стів Бешир привітав проєкт, підкресливши, що він дозволить створити в штаті близько 900 робочих місць. Планується, що парк буде відкрито в 2014 році і щорічно його відвідуватиме 1,6 млн. осіб. Вартість проєкту – понад 155 млн. доларів.

Натомість американські атеїсти заявили, що державна підтримка цієї ідеї сприймається ними як недоречність.

Майстерня

ПОШИТТЯ ОДЯГУ ДЛЯ СВЯЩЕННОСЛУЖИТЕЛІВ

Львів, пл. св.Юра, 5, у подвір'ї архикатедрального храму св.Юра.
тел.моб. 0936689090; 0677490000